

Počnúc Mojžišom ...
strana 4

Božie rysy
strana 11

Účel zaslúbenia
strana 21

Dobré zvesti z Neba
strana 27

Obsah

Slovo pravdy

„... v ktorom aj vy počujú slovo pravdy, evanjelium svojho spasenia“ (Ef. 1:13)

Číslo 3/2017 Ročník XVI

Vychádza každé tri mesiace.

Vydavateľ:
Kristova Cirkev Bratov
Miestny zbor S.Mitrovica

Časopis zasielame každému zdarma.

Všetky náklady na tlačenie a rozširovanie časopisu sú hradené z dobrovoľných príspevkov Božieho ľudu. Kresťanské zbory a jednotlivci, ktorým Pán položí na srdce, aby podporili túto prácu, môžu svoje príspevky zaslať na adresu redakcie.

Adresa redakcie:
Janka Kráľa 4
21470 Báčsky Petrovec
PAK 395416
Srbsko

Adresa v SR:
Ján Šerfel
Hviezdoslavova 11
05935 Batizovce, SR

Webová stránka:
www.slovopravdy.com

E-mail:
redakcia@slovopravdy.com

Zodpovedný redaktor:
Ján Rybár

Tlačí:

DEUTERONOMIUM – Piata Kniha Mojžišova (54)	2
POČNÚC MOJŽIŠOM ... (2)	4
PÁN JEŽIŠ KRISTUS JE BOH (3)	6
ZÁKLADY MIESTNEHO ZBORU	9
BOŽIE RYSY (2)	11
KRISTOVA OSOBA (10)	14
SAMUEL (3)	16
BIBLICKÉ ŽENY: PROROKYNE	18
ZMIERENIE	19
ÚČEL ZASLÚBENIA	21
ZVLÁŠTNE PRÍLEŽITOSTI	23
ZODPOVEDNOSŤ STARŠÍCH (1)	24
DOBRÉ ZVESTI Z NEBA	27

DEUTERONOMIUM – Piata kniha Mojžišova (54)

John Riddle, Cheshunt

(Znovu si prečítajte kapitolu 34:1-12)

„A tak zomrel Mojžiš, služobník Hospodinov.“ (2)

V predošlom článku sme uviedli, že 34. kapitolu Deuteronomium môžeme rozdeliť nasledovným spôsobom:

- ▶ Videnie zeme, v. 1-4;
- ▶ Mojžišov hrob, v. 5,6;
- ▶ Mojžišova sila, v. 7;
- ▶ Smútok Izraela, v. 8;
- ▶ Jozua ako nasledovník, v. 9;
- ▶ Mojžišova jedinečnosť, v. 10-12.

Mojžišova sila v. 7

„A Mojžišovi bolo sto dvadsať rokov, keď zomrel. Jeho oko nebolo zoslablo, ani nebola ušla od neho jeho sila.“ Hoci Mojžiš očividne cítil obmedzenia spojené s vysokým vekom (5. Moj. 31:2), svojím životom dokázal, že mal všetko, čo bolo potrebné k dokončeniu úlohy, ktorú dostal a že „ako tvoje dni, tak i tvoja sila“ (5. Moj. 33:25). O niekoľko storočí neskôr Pavel napísal Timotejovi: „Pri mojej prvej obrane nebol nikto so mnou, ale ma všetci opustili... Ale Pán stál pri mne a posilnil ma, aby mnou bola plne vykonaná kázeň evanjelia“ (1. Tim. 4:17). Správne bolo povedané, že „vždy, keď Boh povoláva muža alebo ženu do svojej služby, dáva k tomu i všetky

Keď Boh povoláva muža alebo ženu do svojej služby, dáva k tomu i všetky potrebné fyzické, materiálne aj duchovné zdroje

potrebné fyzické, materiálne aj duchovné zdroje na vykonanie tejto úlohy“ (Raymond Brown).

Smútok Izraela v. 8

„A synovia Izraelovi oplakávali Mojžiša na Moábskych rovinách tridsať dní, a tak sa dokončili dni plaču a smútku za Mojžišom.“ Jehorám, ktorý kraloval osem rokov, „odišiel ta nie žiadúcný“ (2. Par. 21:20). Je zjavné, že synovia Izraelovi zmýšľali o Mojžišovi, ktorý ich viedol štyridsať rokov, inak. Podobne ako efezskí starší, ktorí pri Pavlovom odchode z Miléta veľa plakali „a najviac ich bolelo nad slovom, ktoré povedal, že už viacej nemajú vidieť jeho tvári“ (Skut. 20:37-38).

V Božom Slove vidíme veľa prípadov ľudského smútku a ľútosti. Abrahám napríklad plakal pre svoju milovanú Sáru (1. Moj. 23:2). Smrť nebola ničím, čo by človek prešiel tak rýchlo, ako sa len dá, navrátil sa do normálneho života a snažil sa zabudnúť, ako je tomu často dnes. Ľútosť nemá byť považovaná za prejav neduživosti, za niečo, čo treba za istých okolností tolerovať, ale v skutočnosti považovať za slabosť; slabosť, ktorú prejavujú tí, ktorí nemajú dostatočne silný charakter, aby ju potlačili. Veriaci sa „nermútia jako aj ostatní, ktorí nemajú nádeje“ (1. Tes. 4:13), ale Pavel z toho neodvodzuje, aby sme nikdy nesmútili. Bolo povedané, že „keď je puto prirodzenej náklonnosti pretrhnuté smrťou, iba srdce zatvrdené nepriateľom by nepocítilo bolesť. Boh nám dal úľavu od tohto trápenia – slzy“ (W. H. Molland). Slovom Roberta Candlisha, „Nie je to tak, že by veriacemu nebolo dovolené plakať. V príslušnej chvíli je to jeho povinnosťou, úlohou, ku ktorej je volaný“.

Jozua ako nasledovník v. 9

„A Jozua, syn Núnov, bol plný ducha múdrosti, lebo Mojžiš vzložil svoje ruky na neho, a poslúchali ho synovia Izraelovi a činili tak, ako prikázal Hospodin Mojžišovi.“ Všimnime si:

Múdrost', ktorú prijal: „Jozua, syn Núnov, bol plný ducha múdrosti“. Toto sa udialo po štyridsiatich rokoch v Božej škole! Jozua mal očividne nesmierny úžitok z najrôznejších lekcií, ktoré v tomto období dostal - mnohé z nich v Mojžišovej prítomnosti. Všetko to začalo, keď Amalech zaútočil na synov Izraelových a prvá lekcia pre Jozuu bola, ako premôcť nepriateľa (2. Moj. 17:8-16). Výuka pokračovala a Jozuov život je veľmi vzácnym kúskom do mozaiky osnov Božej školy. Keď pre Jozuu prišiel čas viesť ľud, Boh ho „nehodil do hlbokéj vody“. Jozua bol dobre pripravený. Ako dobre sme pripravení my pre naše budúce zodpovednosti? Je náš pokrok zrejmy (1. Tim. 4:15)?

Poverenie, ktoré dostal: „Mojžiš vzložil svoje ruky na neho“. Toto zjavne odkazuje na Pánove pokyny Mojžišovi: „Pojmi si Jozuu, syna Núnovho, muža, v ktorom je duch, a položíš na neho svoju ruku... A dáš na neho zo svojej slávy, aby ho poslúchali, celá obec synov Izraelových“ (4. Moj. 27:18-20). Položiť svoju ruku na Jozuu, Mojžiš vyjadril svoj súhlas a podporu svojmu nasledovníkovi. Mojžiš sa týmto spôsobom stotožnil s Jozuom. Porovnaj Gal. 2:9. Mojžiš si nenárokoval plnú moc! Chcel tohto mladého muža povzbudiť tak, ako mohol. Toto je veľká lekcija, ktorú sa niektorí starší ľudia musia naučiť! Ako správne hovoril Raymond Brown, „5. kniha Mojžišova uzatvára svoje posolstvo pripomenutím pre starších vekom, že rovnako, ako Mojžiš, aj oni majú zodpovednosť za to, aby pripravili ďalšiu generáciu k práci pre Pána.“

Autorita, ktorú mal: „...poslúchali ho synovia Izraelovi a činili tak, ako priká-

zal Hospodin Mojžišovi“. Ak by Pavel písal výklad tejto kapitoly, mohol by na tomto mieste povedať: „Ale vás žiadame, bratia, aby ste znali tých, ktorí pracujú medzi vami a sú vašimi predstavenými v Pánovi a napomínajú vás, a aby ste ich preveľmi milovali pre ich dielo“ (1. Tes. 5:12-13). Porovnaj Žid. 13:17.

Mojžišova jedinečnosť v. 10-12

„Ale nepovstal viacej v Izraelovi prorok, aký bol Mojžiš.“ Všimnime si, že Mojžišovu veľkosť je vidieť v jeho modlitbe (v. 10) a v jeho moci (v. 11-12).

V jeho modlitbe: „... ktorého by bol tak znal Hospodin tvárou v tvár“ (v. 10). Mojžiš mal záľubu v blízkom obecenstve s Pánom, ktoré ostatní nepoznali. Výsledok bol zjavný a je dobre pripomenúť si, že „ak nie sme v Božej prítomnosti, potom nie sme vôbec.“ Nie tak Mojžiš.

V jeho moci: „čo do všetkých znamení a zázrakov, ktoré ho poslal činiť Hospodin v Egypťskej zemi faraonovi a všetkým jeho sluhom a celej jeho zemi, a čo do celej slávy tej silnej ruky a čo do všetkých tých strašných vecí veľkých, ktoré činil Mojžiš pred očami celého Izraela“ (v. 11-12).

„Ak nie sme v Božej prítomnosti, potom nie sme vôbec.“

Záver

Ktosi povedal, že „Boh pochováva svojho služobníka a pokračuje vo svojom diele,“ a nemusíme potvrdenie hľadať ďalej ako v knihe Jozuu 1:1. Prvé slovo tejto knihy je „A“, ktoré značí pokračovanie rozprávania: „A stalo sa po smrti Mojžiša, služobníka Hospodinovho, že takto povedal Hospodin Jozuovi, synovi Núnovmu, sluhovi Mojžišovmu: Mojžiš, môj služobník zomrel;

preto teraz vstaň a prejdi cez tento Jordán, ty i všetok tento ľud, do zeme, ktorú im ja dám, synom Izraelovým“ (Joz. 1:1-2). Keď krátko nato Boží ľud vošiel do Kanaánu, boli dôkladne vybavení vedením a pokynmi

zaznamenanými v 5. knihe Mojžišovej. Akí vďační môžeme byť my v tomto čase, že „máme všetko jeho božskej moci, darovanej k životu a k pobožnosti“ (2. Pet. 1:3).

POČNÚC MOJŽIŠOM ... (2)

Stephen Fellowes, Skibbereen, Írsko

Vykúpenie

Príznačnou črtou druhej knihy Mojžišovej je, že zatiaľ čo prvé dve kapitoly zahŕňajú obdobie približne 429 rokov, celý zvyšok knihy sa odohral počas jedného jediného roka. Ale aký rok to bol! Toto bolo dvanásť mesiacov, v ktorých sa Izrael stal držiteľom Božieho zákona, keď dostali vzor svätostánku a dostali inštrukcie pre vysvätenie kňazstva. Základom tohto všetkého je 12. kapitola, v ktorej máme národné očistenie Izraela.

Vykúpenie označilo nový začiatok

Vykúpenie vždy zahŕňa nový začiatok, či je to v prípade národa, alebo nás ako jednotlivcov. Hospodin povedal Mojžišovi: „Tento mesiac vám bude počiatkom mesiacov; prvým vám bude z mesiacov v roku“ (2. Moj. 12:2). Bolo to obdobie jari, čas, keď sa začína ukazovať nový život. Izrael mal takto

spojiť počiatok svojho života ako národa s vyvedením z Egypta. Musia byť vykúpení z otroctva; dnes sa musí zjaviť Božia spravodlivosť, nielen v zničení Egypta, ale aj v spasení Izraela. Podobne je to aj pri Božích deťoch dnes, vykúpenie označuje nový začiatok. Urobilo jasnú hranicu medzi minulosťou a súčasnosťou. Naša poroba na otrockom trhu hriechu a v putách satana bola navždy zlomená. Pavel mohol povedať svätým v Ríme: „oslobodení súc od hriechu podrobení ste v službu spravodlivosti“ (Rim. 6:18). Ich minulý život neniesol žiadne ovocie Bohu a spomienka naň prináša len hanbu (v. 21). Základ vykúpenia je úplne novým základom; boli sme vykúpení „od každej neprávosti“ (Tít. 2:14). Hoci je dôležité pamätať si náš stav pred tým, ako nás Boh zachránil, a že za to, čím sme teraz, vďačíme jedine Božiemu zásahu, tieto veci z minulosti by nás však nemali viac zamestnávať.

Vykúpenie krvou Baránka

Baránok je jeden z krásnych obrazov na Pána Ježiša Krista, ktorý sám je „Baránok Boží“ (Jána 1:29). V 2. knihe Mojžišovej je o baránkovi povedaných päť skutočností:

1. Zvieratko má byť „bez vady“, dokonalé a úplné, ktorému nič nechýba. Peter opísal Pána Ježiša ako „bezvadného a nepoškrveného Baránka“ (1. Pet. 1:19). Bezvadnosť ukazuje na Jeho úplnú čistotu; Jeho dokonalý charakter ukazoval, že na ňom nebola žiadna poškrvna.

2. „Dobytča budete mať bez vady, samca, ročného...“ (2. Moj. 12,5). Pán Ježiš ako Baránok bol mužského pohlavia - Synom, a bol plný života, svieži a čulý. Ako Syn zaujal miesto prvorodeného. So synovstvom je spojená česť a výsady, ktoré vidíme, keď hľadáme na kroky nášho Pána na Jeho ceste na kríž. Marek začína svoje evanjelium predstavením

„Ježiša Krista, Syna Božieho“ (Mar. 1:1) a pokračuje opisu- júc detaily cesty dokonalého Služobníka, ktorý však doka- zoval aj všetku radosť a výsady synovstva. Bol vždy oddaný Otcovej vôli a ctil si ju až do takej miery, že šiel na kríž.

3. Baránok bol odde- lený; mal byť „vzatý z oviec alebo kôz“ (2. Moj. 12:5). Tento baránok bol vybratý za jasným cieľom a účelom; bol vzatý s výhľadom na sviatok Pesachu. Peter obvinil svojich poslucháčov z hrubého zaobchádzania s tým, ktorý bol „určený radou a predzvedením Božím“ (Skut. 2:23). Golgota nebola náhoda ani žiadny záložný plán; bola nero- zlučne spätá s Božími večnými zámermi.

Golgota nebola náhoda ani žiadny záložný plán

4. Baránok bol potom oddelený na ďalšie štyri dni. Snád' toto poukazuje najlepšie na verejnú službu nášho Pána, keď bol pod drobnohlá- dom bezcitných kritikov. No mohli Ho pozorovať akokoľ- vek často a podrobne chceli, vždy na ňom videli len doko- nalosť. Mohol sa spýtať: „Kto z vás ma usvedčí o nejakom hriechu?“ (Jána 8:46). Poukazuje nám to aj na doko- nalosť Božieho načasovania; v kalendári Božích zámerov

prišiel „v plnosti času“ (Gal. 4:4) a „pri skonaní vekov“ (Žid. 9:26). Potom, presne vo chvíli, ktorú mal Boh vo svojom zámere, zomrel ako obetný Baránok.

5. Všetko nás to vedie k bodu, keď bol zabitý celým zhromaždením medzi dvoma večernými časmi; keď sa jeden deň chýlil k záveru a druhý sa začínal. A ďalší deň sa začínal aj pre tento svet – deň milosti, keď sladké tóny spasiteľ- nej milosti znejú v evanjeliu a hovoria o „drahocennej krvi Krista“ (1. Pet. 1:19). Je to On, „v ktorom máme vykúpenie skrze jeho krv, odpustenie hriechov podľa bohatstva jeho milosti“ (Efež. 1:7). Táto drahocenná krv bola iba pre Boha. Jeho oko videlo znamenie na oboch stranách podvojí aj na vrchnom prahu, ktoré znamenie bolo aj uistením pre poslušných Izraelitov, že anjel zhubca ich „preskočí“. Táto krv bola pre Boží súhlas a uznanie. V miske bola vyliata krv, ale vo viere bola potom nanesená na podvoje a prah, čím sa stala kropenou krvou, chrániacou rodinu od prichádzajúceho súdu. Nie je krásne počuť pieseň vykú- pených v Zjavení 5. kapitole, len okamih predtým, ako je na Zem vyliata páľa Božieho hnevu? Krv Baránka ochráni všetkých, ktorí Mu dôverujú. Chráni hriešnikov, pretože uspokojuje Boha.

Vykúpenie spojené s posvätením života

Sviatok Pesachu je tak úzko spojený so sviatkom nekvasených chlebov, že ich prakticky vnímame ako jeden. Lukáš nám hovorí, že „sa blížil sviatok nekvasených chlebov, zvaný Pascha, to jest Veľká noc“ (22:1). Ak Pesach hovorí o vykú- pení, sviatok nekvasených chlebov hovorí o posvätení. Pavel píše: „Lebo ste vykú- pení za veľkú cenu. Nože tedy oslavujte Boha svojím telom a svojím duchom, čo je oboje Božie“ (1. Kor. 6:20). Boli sme kúpení za nekonečnú cenu; cenu Spasiteľovej krvi. Teraz patríme Jemu a sme podľžni žiť naveky na Jeho slávu. Prvým, čo má charakterizo-vať takýto život, je svätosť; Kristova krv ma neoslo- bodila preto, aby som žil samému sebe. Ako povedal William Trew, „Sloboda nie je šanca robiť si čo chceš, ale príležitosť robiť to, čo máš.“ Ak je teda náš „veľko- nočný Baránok, Kristus, zabitý za nás,“ potom Božou milosťou „svätme v nekva- senom čistoty a pravdy“ (1. Kor. 5:7-8). Verše 15-20 druhej knihy Mojžišovej 12 vysvetľujú princípy tohto života v svätosti. Sú spojené s úplnosťou, pretože tento sviatok trval sedem dní. Svätosť je niečo, čo nás ma charakterizovať v každom aspekte nášho života. Tento sviatok zahŕňal aj jedenie

nekvasených chlebov. V Písme je kvas vždy obrazom hriechu a zla, a preto nemal byť prítomný v strave, príbytkoch, ani obetiach (3. Moj. 2:11). Nikdy nebudeme žiť s Bohom, ak žijeme v špine a hriechu. Nekvasený chlieb musel mať mierne mdlú chuť, ktorá nie je príťažlivá pre prirodzené zmysly. Tak je to aj so svätosťou: je diametrálne odlišná od túžby tela. Prirodzený človek jej nemôže porozumieť, telesný človek sa o ňu nebude usilovať, ale duchovný človek sa v nej kochá.

Tým sa dostávame k veršu 16. Tento sviatok mal byť „svätým zhromaždením“

(niektoré preklady hovoria o „svätej slávnosti“). Pri tomto sviatku bola pobožná radosť a oslava, poukazujúca na to, že svätosť neznamená život trápenia a driny. Kiežby sme mohli vo svojich dušiach porozumieť, že svätý život je tajomstvom pravého šťastia! Všetka práca mala byť prerušená, aby prvoradým bola slávnosť. Medzi Izraelitov a sviatok sa nemalo dostať žiadne rozptylenie. Pisateľ piesne správne napísal:

Nájdí si čas byť svätým, keď sa svet náhli; tráv veľa času v skrytosti, s Pánom Ježišom (William D. Longstaff).

Táto slávnosť nemala byť nikdy zabudnutá, ale

odovzdávaná z pokolenia na pokolenie, aby nikto nikdy nezabudol na požiadavky, ktoré má svätý Boh na svoj ľud. V modernom svete, kde sme denne bombardovaní poškrvnením, si potrebujeme viac než kedykoľvek predtým pripomínať nariadenie Písma: „Bud'te svätí, lebo ja som svätý!“ (1. Pet. 1:16)

Aký úžasný predmet, o ktorom sme uvažovali! Vykúpenie ma ukryje pred súdom pod predrahou krvou zabitého Baránka. Cena, ktorú za mňa zaplatil ma núti, aby som dobrovoľne a s vďačnosťou žil v svätosti na slávu môjho Vykupiteľa.

PÁN JEŽIŠ KRISTUS JE BOH (3)

J. Griffiths, Wales

V predošlých článkoch sme uvažovali o Jeho menách, Jeho činnosti a uctievaní, ktoré všetko prijímal. Toto nám ukazuje, že Pán Ježiš je Boh. Ďalej tento predmet budeme sledovať premýšľaním o téme:

Jeho vlastnosti

Teológovia delia vlastnosti Pána Ježiša do dvoch skupín. Tie, ktoré súvisia s Jeho podstatou a prirodzenosťou, ktoré ukazujú Jeho nadradenosť nado všetkým. A Jeho morálne vlastnosti, ktoré ukazujú Jeho vzťah k svojmu stvoreniu, človeku.

Jeho podstata – dokonalosť

Jeho večnosť – je naveky živý: Je večný vo svojej podstate a prirodzenosti. Je (bol) pred všetkým - „Lebo ja som vyšiel z Boha a prišiel som“ (Jána 8:42). „A teraz ma osláv ty, Otče, sám u seba slávou, ktorú som mal u teba, prv ako bol svet“ (Jána 17:5). „Prv než bol Abrahám, som ja“ (Jána 8:58). „To je ten, ktorý prichádza po mne a predišiel ma... Za mnou ide muž, ktorý bol pred mnou, pretože bol prvší ako ja“ (Jána 1:27-30). Teda Ján zaznamenáva o Kristovi, že bol pred Jánom Krstiteľom, pred Abrahámom a aj pred tým, ako bol svet!

Je samostatne existujúci – „To Slovo bolo u Boha“ (Jána 1:1). Existoval ako samostatná osobnosť v rámci Božej trojice. „Lebo ako má Otec život sám v sebe, tak dal aj Synovi, aby mal život sám v sebe“ (Jána 5:26). Otec je pôvodným zdrojom života; tak aj Pán Ježiš Kristus. „... a ten Živý. A bol som mŕtvy, ale hľa, som živý na veky vekov“ (Zjav. 1:18).

Má večné bytie – Kristus je večný Otec, alebo, správnejšie, „Otec večnosti“ (Iza. 9:6). Večnosť našla svoj „počiatok“ v Ňom, On je jej zdrojom. „Ustanovená som od veku, od počiatku, prv ako bola zem“ (Prísl. 8:23). „Jeho východiská sú od pradávna, odo dní veku“ (Mich. 5:2). „Melchisedech... bez otca, bez matere, bez rodoslovnia nemajúc ani počiatku dní ani konca života, ale súc pripodobnený Synovi Božiemu“ (Žid. 7:3).

Jeho nemennosť – je bezo zmeny, stály

„Ale ty si ten istý, a tvojim rokom nebude konca“ (Žid. 1:12). „Ježiš Kristus ten istý včera i dnes i naveky“ (Žid. 13:8).

Jeho všemohúcnosť – je Všemocný: Jeho sila a vláda

Moc nad prírodnými živlami: Luk. 8:24, búrka na jazere, vietor a vlny. Moc nad materiálnymi prvkami: Luk. 9:16-17, keď nasýtil päťtisícový zástup piatimi chlebmi a dvoma rybičkami. Moc nad chemickým zložením: Jána 2:19, svadba v Káne, keď zmenil vodu na víno. Moc nad fyzikálnymi zákonmi, ktorú ukázal, keď kráčal po vode, Jána 6:19 a slávne vystúpenie na nebo. Moc nad svojím vlastným životom, v Jána 10:18 učí, že dobrovoľne položil svoj život na kríži, a potom ho znovu vzal pri zmŕtvychvstaní. Moc nad zvieratami, Mat. 17:27, ryba s mincou na daň v ústach; Luk. 19:30-35, oslica, na ktorej Pán Ježiš vstúpil do Jeruzalema. Moc nad rastlinami, Mat. 21:19-21, prekliaty fík a jeho vyschnutie.

Ján nám zaznamenal moc nášho Pána nad nasledovnými vecami: Vzdialenosť, Jána 4:46-54, keď na diaľku uzdravil syna kráľovského úradníka. Choroba, 5:2-9, pri uzdravení muža chromého 38 rokov. Smrť, 11:43-44, vzkriesenie Lazara (a tiež zmŕtvychvstanie samého Pána Ježiša Krista). Diabol, 12:32; 16:11, Satan je odsúdený, Satan je vyhnaný (tiež pokúšanie na púšti). Temnota, 9:1-7, mužovi, narodenému ako slepému, vrátil zrak a Pán hovorí: „Ja som svetlo sveta“ (9:5). Zosnulí, Zjav. 1:18, „A mám kľúče (vládu nad) pekla i smrti“. Niet divu, že celým srdcom môžeme veriť Jeho slovám: „Daná mi je každá moc na nebi aj na zemi“ (Mat. 28:18).

Jeho všadeprítomnosť – je vždy prítomný

Boh je na všetkých miestach v každom čase. „Kam by som zašiel od tvojho ducha? Alebo kam by som utiekol pred tvou tvárou? Keby som vystúpil na nebesia, tam si ty; keby som si postlal v hrobe, hľa, i tam si“ (Žalm 139:7-9).

„Jednorodný Syn, ktorý je v lone Otcovom“ (Jána 1:18). Vidíme, že Syn nikdy neopustil lono Otcovo, ani vtedy, keď prišiel na zem. Sloveso „je“ označuje miesto nerušeného spočívania, s večným trvaním. Kristus je všadeprítomný; je tiež večným Synom.

„Odkiaľ ma znáš? Ježiš odpovedal a riekol mu: Prv ako ťa zavolať Filip, keď si bol pod tým fíkom, videl som ťa“ (Jána 1:49). Náš Pán dokázal vidieť Natanaela pod fíkom, hoci fyzicky bol v tom čase na inom mieste! Natanael porozumel významu tejto skutočnosti a odpovedal: „Rabbi, ty si ten Syn Boží!“. Kristus je všadeprítomný. „Lebo kde sú dvaja alebo traja shromaždení v mojom mene, tam som i ja v ich strede“ (Mat. 18:20). Kdekoľvek sa Jeho ľud „zide v jeho mene“, Pán je stredom toho zhromaždenia. Hoci je takýchto zhromaždení na celom svete veľa, Kristus každému jednému

zasľúbil svoju osobnú prítomnosť. Kristus musí byť všadeprítomný, aby tento prísľub mohol splniť. „A hľa, ja som s vami po všetky dni až do skonania sveta“ (Mat. 28:20). Aby Kristus mohol byť neustále, až do konca sveta s každým zo svojich učeníkov, musí byť všadeprítomný. „... aby naplnil všetko“ (Efež. 4:10). „Neexistuje miesto medzi hĺbkou kríža a výškou Jeho slávy, kde by nebol prítomný“ (F. W. Grant). On je všadeprítomný.

Jeho vševedúcnosť – On vie všetko: Jeho neobmedzená vedomosť

V Markovi 2:6-8 potom, ako uzdravil chromého muža, ktorého priniesli k Ježišovi jeho priatelia na lôžku. Farizeovia sedeli a „rozmyšľali vo svojich srdciach“. Z ich úst nevyšlo ani slovo, no napriek tomu, „Ježiš poznal svojím duchom, že takto rozmyšľajú v sebe“. Spýtal sa: „Čo to rozmyšľate vo svojich srdciach?“

„Ale on, Ježiš, sa im nesveril, pretože on znal všetkých... lebo on vedel, čo bolo v ktorom človekovi“ (Jána 2:23-25). Ježiš poznal nevyjadrené myšlienky ľudských srdc a myslí, a tak im nezjavil sám seba. V protiklade k tomu, tretia kapitola by mala začínať: „Ale bol istý človek z farizeov, ktorému bolo meno Nikodém“, čo znamená, že Nikodém bol pre Pána Ježiša „otvorenou knihou“, Pán poznal jeho vnútorné zmysľanie. Preto sa tomuto človeku zjavil. Pred naším vševedúcim Pánom nie je nič skryté!

„Mesiáš... nám oznámi všetko. Ježiš jej povedal: Ja som to, ktorý hovorím s tebou“ (Jána 4:25-26). Toto je časť rozhovoru, ktorý mal Pán Ježiš so ženou zo Samárie. Jej svedectvo Samaritánom z toho mesta je zhrnuté v slovách: „Povedal mi všetko, čo som porobila“. On je ten, „v ktorom sú skryté všetky poklady múdrosti a známosti“ (Kol. 2:3).

„Teraz vieme, že vieš všetko... Takto veríme, že si vyšiel od Boha“ (Jána 16:30).

Takto učeníci vyjadrili svoju dôveru v zvrchovanú Kristovu múdrosť. On je ten, ktorý pozná koniec už v počiatku. Peter vyjadruje podobné poznanie: „Pane, ty vieš všetko, ty znáš, že ťa mám rád“ (Jána 21:17).

Okrem vedomostí Pána Ježiša, Biblia hovorí aj o Jeho predzvedení, ako je to ilustrované v nasledovných odsekoch. Jeho poznanie ľudí: „Lebo Ježiš vedel hneď od počiatku, ktorí sú to tí, ktorí neveria, a kto je ten, ktorý ho zradí“ (Jána 6:64). Jeho poznanie času: „... vediac Ježiš, že prišla jeho hodina“ (Jána 13:1). Jeho poznanie Otca: „... vediac Ježiš, že mu dal Otec všetko do rúk“ (v. 3). Jeho poznanie udalostí: „Odteraz vám to hovorím, prv ako sa stane“ (v. 19), kde Pán Ježiš hovorí o svojom zradení. Jeho poznanie budúcnosti: „Syn človeka musí mnoho trpieť a byť zavrhnutý... a byť zabitý a tretieho dňa vstať z mŕtvych“ (Luk. 9:22). Jeho poznanie plánu spasenia: „A potom vediac Ježiš, že je už všetko dokonané... povedal: Žíznim!“ (Jána 19:28).

Jeho plnosť

„Lebo sa zaľúbilo Otcovi, aby v ňom prebývala všetka plnosť“ (Kol. 1:19). Plnosť Božia, teda celkový súčet všetkých vlastností, ktoré patria Bohu, je podľa Božej zvrchovanej vôle, navždy zverená Kristovi. Kristus je Boh, či na nebi, či na zemi. „Lebo v ňom prebýva všetka plnosť božstva telesne“ (Kol. 2:9). Vždy bola a vždy bude, ale kontext naznačuje, že všetka plnosť Božej trojice je tu zverená vzkriesenému a oslávenému človeku.

ZÁKLADY MIESTNEHO ZBORU

Michael Penfold, Bicester, Anglicko

Úvod

V dnešnej dobe je bežné „vyberať si cirkev“ na základe osobných preferencií. Ak je tu skvelý program pre deti, pastor sa dobre počúva a hudobná skupina je moderná, čo viac môže človek chcieť? Avšak, vo svetle skutočnosti, že Biblia obsahuje niekoľko epištol, ktoré podrobne učia o tom, aký je účel, charakter a úloha miestneho zhromaždenia, „vol'ba cirkvi“ musí nutne zahŕňať duchovné presvedčenie a rozumnú oddanosť učeniu Božieho slova. Toto by nás nemalo nijako prekvapiť. Biblické kresťanstvo nikdy nestálo na osobných preferenciách. Vo svojom základe, kresťanstvo znamená, že „Boh zjavuje svoju pravdu a ja ju poslúcham“. Keď bolo vytvorené prvé zhromaždenie v Jeruzaleme, jeho členovia „zotrvali v učení apoštolov“ (Skut. 2:42); nie „vo svojich preferenciách“. Toto učenie, ktoré je teraz plne obsiahnuté v Novom Zákone, obsahuje nielen všetko, čo potrebujeme vedieť o našom Pánovi a Spasiteľovi, o Evanjeliu a našom spasení, o chodení vierou a o prichádzajúcom kráľovstve, ale aj o celej škále princípov a praxe

miestneho zhromaždenia.

Úprimným kresťanom záleží taktiež na učení. Dejepisné knihy sú plné príkladov verných Božích ľudí, ktorí, hoci často museli za to draho zaplatiť, sa postavili na stranu biblickej pravdy. Hoci jednoduchosť poriadku zhromaždenia bola zväčša potlačená liturgiou, ceremóniami a rituálmi kresťanstva, oči veriacich sa otvorili, keď bola Biblia preložená do angličtiny (a materinských jazykov mnohých iných národov). Prehliadli cez mimobiblickú cirkevnú ľudskú tradíciu a úprimne túžili vrátiť sa k jednoduchému učeniu Nového Zákona, čo sa týka cesty spasenia a tiež učenia a praxi Cirkvi.

Ako sa len veci zmenili! V 21. storočí to už nie je čistota učenia, čo hľadajú návštevníci zboru – zdá sa, akoby už o učenie nemali záujem vôbec! Chcú zbor bez učenia. Žiadne učenie, žiadne požiadavky a žiadne povinnosti. Bežný prístup, ktorý hovorí: „Doprajme si chvíľu zábavy, vyhnime sa debatám o tom, čo nie je nutné a nikoho a nič nesúďme,“ sa veľmi vzdialil tomu, čo zdôrazňuje Nový Zákon: „Dokiaľ neprijdem,

buď bedlivý čítania, napomínania, učenia“ (1. Tim. 4:13). „Maj pozor na seba i na učenie“ (1. Tim. 4:16). „Každé písmo, vdychnuté Bohom, je aj užitočné na vyučovanie“ (2. Tim. 3:16).

Takže, na učení záleží. V oblasti „pravdy zboru“ nie je učenie o nič menej dôležité ako v iných oblastiach, aby sme mali pevné základy. Tie nám pomôžu vytvoriť si správne porozumenie prvotných princípov. Takže, tu je osem úloh miestneho zboru:

- 1) Je tu pre Božiu slávu.
- 2) Ukazuje Božiu prítomnosť.
- 3) Nesie Boží obraz.
- 4) Uplatňuje Božiu právomoc.
- 5) Zobrazuje Boží poriadok.
- 6) Poskytuje Božiu starostlivosť.
- 7) Hlása Božiu pravdu.
- 8) Napĺňa Božie poslanie.

V tomto seriáli článkov sa pozrieme na tieto základné prvky, počnúc od:

1. Miestny zbor je tu pre Božiu slávu.

Západná kultúra 21. storočia je skrz-naskrz sebastredná. Niekdajšie

heslo hotelov Hilton „Vitajte vo svete, ktorý sa točí okolo Vás“, dobre vystihuje ducha nárokov a sebauspokojovania, ktorý charakterizuje dnešnú dobu. V protiklade k tomu, miestny zbor existuje v prvom rade a predovšetkým pre Boha a pre Jeho slávu! Nie je to moje zhromaždenie a dokonca ani zhromaždenie vedúcich: je to Božie zhromaždenie. Biblia ho opisuje ako „stádo Božie“ (1. Pet. 5:2), „chrám Boží“ (1. Kor. 3:17) a „Božiu roľu“ (1. Kor. 3:9). Je Jeho, existuje pre Neho a pre Jeho slávu. Premýšľajme o tom takto: Stvorenie – vesmír a všetko v ňom – existuje v Kristovi, skrze Krista a pre Krista (Kol. 1:16). Pán je zároveň jeho architektom, staviteľom aj vlastníkom. To isté platí aj o miestnom zhromaždení kresťanov.

Po prvé, miestny zbor existuje v Ňom. Píšuc zhromaždeniu v Tessalonike (v starovekom Grécku), Pavel ich oslovuje nasledovne: „cirkvi Tesaloničanov v Bohu Otcovi a v Pánu Ježišu Kristovi“ (1. Tes. 1:1). Krásne vyjadrenie! Každé miestne zhromaždenie jestvuje v oblasti a moci Boha a Krista. Po druhé, miestny zbor existuje skrze Neho. Bez pôsobenia Pána Ježiša by neboli žiadne zhromaždenia. O tejto pravde čítame aj v Skut. 20:28, kde sa hovorí o

„cirkvi Božej (v Efeze), ktorú si dobyl vlastnou krvou“. Aké drahé je zhromaždenie kresťanov! Skladá sa z vykúpených hriešnikov, z ktorých každý je ovocím zmierenia skrze utrpenie Pána Ježiša Krista. Každý miestny zbor a jeho svedectvo existuje skrze Jeho dielo kríža a skrze Jeho dielo spasenia na miestach

*Každý miestny zbor
a jeho svedectvo existuje
skrze Jeho dielo
kríža a skrze Jeho dielo
spasenia.*

po celom svete. To je dôvod, prečo každé zhromaždenie patrí Jemu! Po tretie, miestny zbor existuje pre Neho. Keď Boh prikázal Mojžišovi postaviť pre Neho príbytok, v čase východu z Egypta (1 500 p. n. l.), povedal: „A spravia mi svätyňu, aby som býval prostred nich“ (2. Moj. 25:8). Svätostánok a neskôr chrám existovali pre Boha! A tak je to aj dnes. Zhromaždenie je „domom Božím“. Je tu, aby ukazovalo Jeho slávu, aby Ho reprezentovalo a naplňalo Jeho záujmy. Aké je to vzácne! V „prítomnom veku zlom“ (Gal. 1:4), ktorý odmieta Krista, sú po celom svete rozptýlené zhromaždenia, ktoré existujú pre Neho.

Ak miestny zbor existuje „v Ňom, skrze Neho a pre Neho“, naším prvora-

dým záujmom by nemalo byť: „Sme dostatočne prítlačliví pre svet?“, alebo „Zažijú u nás mladí ľudia dostatok vzrušenia?!, alebo „Robíme dobrý dojem na obchodníkov a bohatých?“. Základným merítkom pre nás má byť, či je všetko prijateľné a príjemné pre nášho Pána. Stále však platí, že kvalita a stav našej evanjelizačnej literatúry a spevníkov, či budov, by nikomu nemala dávať dôvod myslieť si, že sme nedbalí alebo že neberieme kresťanstvo vážne. Neexistuje výhovorka pre lenivosť, chladnosť alebo ľahkomyselnosť vo svedectve zboru. Avšak moderný trend preberania spôsobov zo sveta obchodu, z rokovej scény a z kultúry celebrít vôkol nás, za tým účelom, aby sme pritiahli väčšie davy, je základným nepochopením cieľa, pre ktorý miestny zbor existuje. Nie je tu pre oko človeka, ale pre Božie. Nemôžeme očakávať, že na bezbožných zapôsobí to, čo je duchovné a podľa Písma, pokiaľ, samozrejme, Duch Boží nepôsobí v ich srdciach a nezačnú hľadať Boha. Stratení ľudia, so svojím bezbožným spôsobom myslenia, nebudú považovať spoločnosť pútnikov zrhomažďujúcich sa k menu Pána Ježiša Krista „za táborom“ (Žid. 13:13) za prítlačlivú a ľúbu. Takže, ak naša kultúra už „neprakti-

zuje spoločný spev“, nemalo by to ovplyvniť našu rozhodnosť v nasledovaní výzvy Božieho slova zhromaždeniam: „Slovo Kristovo nech prebýva vo vás bohaté vo všetkej múdrosti; učiaci a napomínajúci sa žalmami, hymnami a duchovnými piesňami v milosti spievajúci vo svojom srdci Pánovi“ (Kol. 3:16). Ak naša kultúra už viac nepovažuje verejné kázanie za „najlepší spôsob prijímania informácií“, a radšej by bola, keby bol dôraz kladený na multimédiá, hudbu a divadelný prejav, nemá nás to odkloniť od našej povinnosti „hlásať slovo“. Verejné kázanie je od Boha určeným spôsobom pre šírenie evanjelia a učenia Božieho slova (1. Kor. 1:17–2:5). Tomuto

Verejné kázanie je od Boha určeným spôsobom pre šírenie evanjelia a učenia Božieho slova

všetkému musíme porozumieť a prijať to do svojich srdc, ináč sa budeme navždy naháňať za najnovšou módou v kresťanstve v snahe, aby zhromaždenie vyzeralo moderne v očiach sveta, namiesto toho, aby sme začínali otázkou: „Čo hovorí Pán?“.

Skutočnosť, že zhromaždenie existuje pre Božiu slávu nielen mení naše zmýšľanie o tom, pre koho je naše zhromaždenie, ale tiež povyšuje a povznáša našu službu s tým spojenú. Ak zbor existuje pre Božiu

slávu, potom modlitebné zhromaždenie v týždni je dôležité a hodné toho, aby sme sa ho zúčastnili. Nebo sa zaujíma o každé stretnutie a každú činnosť zboru. V pragmatickej, na výsledky orientovanej spoločnosti musíme pamätať na to, že práca v nedelnej besiedke, rozdávanie evanjelizačnej literatúry, kázanie pod holým nebom a séria evanjelizačných zhromaždení, všetko je to konané s pohľadom upretým na Pánovu slávu – a On je poctený a potešený takou službou, či už „prináša výsledky“, alebo nie (2. Kor. 2:4-17). Keď uvažujeme o základoch svedectva zboru, nie je žiadna základnejšia a dôležitejšia pravda ako táto – miestne zhromaždenie je tu pre slávu Božiu.

BOŽIE RYSY (2)

Eric Parmenter, Ynysybwl, Wales

Všemohúcnosť

Úvod

Slovo „všemohúcnosť“ je (v angličtine) odvodené z latinského omnipotent, ktoré znamená „všetko-mocný“. Všemohúcnosť znamená neohraničenú, nekonečnú silu, ktorej je možné všetko. Rozumieme tomu tak, že Boh môže učiniť doslova čokoľvek, čo si želá. Má neobmedzenú moc k vykonaniu všetkých vecí, či sú z prirodzeného pohľadu možné, alebo nemožné (Luk. 18:27). Jeho všemocná vláda presahuje

hranice toho, čo je možné a je nemenná tak, ako sám Boh. Rozsah Božej všemohúcej činnosti je obmedzený iba Jeho zvrchovanou vôľou, jeho mravnými normami a charakterom, takže, napríklad, „nemôže klamať“ (Tít. 1:2). Pretože je Boh od vekov a naveky, Jeho všemohúcnosť je tiež večná. Keď všetky veky uplynú, Boh bude ešte stále a navždy všemocný, neobmedzený Boh: On sa nemení. Z Jeho sily a moci nikdy neubudne: všetko, čo vykonal vo večnej minulosti je schopný konať aj po celú večnosť. Boh jestvuje

večne v troch osobách, ktoré sú spolu nekonečné a večné. Všetko čo bolo povedané o Bohu Otcovi je rovnako pravdou aj o ostatných Božích osobách: Syn a Duch Svätý sú rovní Otcovi a všetky tri osoby majú tú istú všemohúcu vládu.

Všemohúcnosť a stvorenie

Boh ako zvrchovane múdry Tvorca ukázal svoju všemohúcnosť nielen v skutku stvorenia, ale pokračuje v jej zjavovaní aj tým, že udržiava celý vesmír, ktorý jeho moc vytvorila. Keď Boh stvoril vesmír, povedal iba slovo a ten sa zjavil z ničoho (Žalm 33:9; 148:5). Tento skutok už sám osebe presahuje naše chápanie a prekonáva všetky naše ľudské schopnosti. Po ďalšie, stvorenie vesmíru a všetkého v ňom nevyžadovalo z Božej strany žiadnu námahu: „Lebo on povedal, a stalo sa; on rozkázal, a postavilo sa“ (Žalm 33:9); „Nech chvália meno Hospodinovo, lebo on rozkázal, a boli stvorené“ (148:5); „Pozdvihnite svoje oči k výšinám a vidzte, kto to všetko (hviezdy) stvoril? Ten, ktorý vyvodí ich vojsko v plnom počte, volá ich všetky podľa mena. Pre množstvo vlády a preto, že je mocný a silný, nikto nezmôže chýbať“ (Iza. 40:26). V protiklade k tomu, moc človeka je obmedzená na myšlienky, úmysly a fyzické konanie. Človek nikdy nemôže nič povolať k bytiu silou svojej vôle. Božia schopnosť vytvoriť vesmír z ničoho, z moci Jeho vôle, je veľkolepou a nepochopiteľnou ukázkou Jeho bezhraničnej moci.

Božia nekonečná a neobmedzená vláda je ovládaná Jeho vôľou a koná v súlade s Jeho nekonečnou, večnou a dokonalou múdrosťou. Všemohúcnosť zdôrazňuje večnú nadvládu Božej moci: vždy, v každom čase riadi všetky veci. Všetko je podriadené Jeho zvrchovanej vôli a zámerom. V súčasnej atmosfére politických otrasov a nepokoja, keď je spoločnosť v každom ohľade v rozklade, je Božia existencia popieraná a Jeho slovo znevažované.

My ale môžeme brať útechu zo slov, ktoré povedal prorok Daniel Nabuchodonozorovi, mocnému babylonskému kráľovi, „že Najvyšší panuje nad kráľovstvom ľudí“ (Dan. 4:14). Jeho zvrchovanosť je podporená Jeho všemohúcnosťou. Je všemocný a neobmedzený vo svojich schopnostiach a teda aj Jeho sila je nekonečná a večná.

Prorok Izaiáš ukazuje, že Boh nielen že má moc urobiť všetko, čo chce, ale nikto ani nemôže zvrátiť to, čo Boh koná (Iza. 43:13). Pretože Boh je dokonalý, nič z toho, čo robí, nemusí byť vylepšované alebo dokončované. Všemohúcnosť je výlučne Božou vlastnosťou, ktorá je nevyhnutná pre dokonalosť Jeho bytia a Jeho podstaty. Pretože Boh vždy bol a naveky bude dokonalý, je schopný urobiť čokoľvek, čo je v súlade s Jeho podstatou, ale nič, čo by jej odporovalo. Napríklad, Boh nemôže použiť svoju moc k ústupkom vo vzťahu k hriechu, zlu, zlobe alebo svojvôli, ani nemôže poprieť svoju dokonalú spravodlivosť tým, že by naše zlé rozhodnutia vyhlásil za dobré. Dejiny človeka sú plné príkladov ľudí, ktorí zneužili svoju moc. To sa dialo, pretože človek je nedokonalý a má hriechu prirodzenosť. To však nemôže byť povedané o Bohu, pretože On je dokonalý v moci, múdrosti a svätosti.

Všemohúcnosť a vzkriesenie

Telesná smrť Pána Ježiša bola absolútne jedinečná. Svojho ľudského ducha odovzdal do rúk Otcovi (Luk. 23:46) a Jeho telo šlo do hrobu (v. 53). Pán si však bol istý, že čo sa týka Jeho duše, Boh nestrpí, aby ju zanechal v (nechal dôjsť do) ríši smrti (Žalm 16:10). Kristova smrť, Jeho pochovanie a Jeho zmŕtvychvstanie, všetko to bolo pod Božou kontrolou. Vzkriesenie Pána Ježiša je pripisované samotnému Pánovi a Svätému Duchu (Jána 10:17-18; Rim. 1:1-4). Celá Božia trojica bola zapojená do Kristovho zmŕtvychvstania. Pavel, keď

písal v súvislosti s Božou mocou, vynechal stvorenie, vtelenie a Golgotu a namiesto toho sústredil svoju pozornosť na vzkriesenie Pána Ježiša Krista: „A čo tá nesmierna veľkosť jeho moci, vzhľadom na nás veriacich podľa pôsobenia sily jeho vlády, ktorú spôsobil v Kristovi vzkriesiac ho z mŕtvych“ (Efež. 1:19-20). Táto všemocná vláda dokonala pri Kristovi tri veci: bol vzkriesený, vystúpil na nebo a bol posadený po pravici Božej nado všetko.

Keď sa priblíži tisícročné kráľovstvo, všetci mŕtvi, ktorí dovedy budú vo svojich hrobách, budú vzkriesení, aby stáli pred veľkým bielym trónom Božím. Ich večná budúcnosť bude určená, keď sa otvoria knihy. Všetci, ktorých mená nie sú „zapísané v knihe života,“ budú „uvrhnutí do ohnivého jazera“ (Zjav. 20:11-15). Nakoniec, svojou všemocnou vládou, Boh zničí súčasný svet (2. Pet. 3:10) a stvorí „nové nebo a novú zem“ (Zjav. 21:1).

Všemohúcnosť a kresťania

Božia všemocnosť je pre kresťanov dôležitá v niekoľkých ohľadoch. Azda v žiadnom inom veku nebola Božia moc taká prístupná pre človeka, ako v dobe Cirkvi. Božia moc je najvýraznejšie ukázaná pri obrátení človeka. Premáhajúca veľkosť Božej moci naproti nám, ktorí veríme, je zjavovaná na pozadí toho, čo Boh učinil s Kristom, keď ho oživil, fyzicky vyviedol Jeho telo z mŕtvych a fyzicky Ho posadil po svojej pravici v ponebeských oblastiach, vysoko nad všetkým ostatným. Boh, v nesmiernej veľkosti svojej moci učinil tie isté tri veci s každým veriacim, nie fyzicky, ale duchovne. Nás, ktorí sme boli „mŕtvi vo svojich previneniach a hriechoch“ (Efež. 2:1), „oživil s Kristom“, „spolu vzkriesil a spolu posadil v ponebeských oblastiach v Kristu Ježišovi“ (v. 5-6). V minulej večnosti Boh určil svoje zvrchované vyvolenie, aby mal pre seba svätých a bezvadných

ľudí a toto aj vykoná tou istou všemocnou vládou v budúcnosti, keď Kristus „postaví pred seba slávnú, cirkev, nemajúcu škvrny alebo vrásky alebo niečoho takého, ale aby bola svätá a bezvadná“ (5:27).

Môžeme mať úplnú dôveru vo všemocného Boha. Nič nie je preňho príťažké. Keby Božia moc bola obmedzená, alebo Jeho sila mala hranice, mohli by sme zúfať. Keď však vidíme, že je odiaty všemohúcnosťou, žiadna modlitba nie je príliš ťažká, aby na ňu neodpovedal, žiadna potreba priveľká, aby ju nenaplnil, žiadne pokušenie prisilné, aby z neho nevytrhol, žiadna bieda prihlboká, aby z nej nezachránil. Všetko je pre Boha možné, takže ak veci v našom živote z nášho pohľadu vyzerajú byť nemožnými, vždy pamätajme na to, že Bohu nie je nemožné nič (Mat. 19:26). Aké väčšie povzbudenie môžeme ako Božie deti mať, keď ťažkosti a úzkosť zatemnia našu oblohu? Nemôžeme však zabúdať na to, že hoci je Boh schopný urobiť čokoľvek, čo chce, niekedy nie je v Jeho vôli urobiť všetko, čo by Jeho všemohúcnosť dokázala. Slová Pána Ježiša, ktoré povedal svojim učeníkom nás uvedú na dobrú cestu, keď sa náš chodník zdá byť plný problémov: „Majte vieru Božiu“ (Mar. 11:22). Boh je bez obmedzení schopný urobiť všetko, ale Jeho činy sú vždy riadené Jeho celkovým zámerom (Rim. 8:28-30; Efež. 1:9).

Apoštol Pavel poznal moc Božiu zo svojej vlastnej skúsenosti: „Všetko vládzem v tom, ktorý ma posilňuje, v Kristovi“ (Fil. 4:13). Pavel tým myslel, že je do neho neustále vlievaná Božia moc a to isté môže platiť o každom jednom veriacom. Vyzýva svätých v Efeze, aby boli „plnení Duchom“ (Efež. 5:18). „Budte plnení“ je tu v rozkazovacom spôsobe, prítomnom čase a nedokonavom vide (označuje neustálu činnosť) a v množnom čísle, čo naznačuje, že neexistuje žiadna výnimka. Každý veriaci má byť plnený Duchom a každý môže poznať veľkosť Božej moci zo skúseností vo svojom vlastnom živote.

KRISTOVA OSOBA (10)

David McAllister, Donegal, Írsko

Jeho neumenšujúce sa Božstvo

V minulej časti sme videli, že z Božstva nášho Pána nebolo nijako ubraté Jeho príchodom na svet. Niektorí sa však pokúšajú túto pravdu poprieť. Účelom tohto článku je uvažovať o Písmach, ktoré títo ľudia používajú (či skôr zneužívajú).

„Bohatý mládenec“ oslovil Pána Ježiša ako „dobrého učiteľa“ a spýtal sa Ho: „Čo dobrého mám činiť, aby som mal večný život?“ Pán odpovedal: „Čo ma nazývaš dobrým? Nikto nie je dobrý, iba jeden, Bôh“ (Mat. 19:16-17). Niektorí tvrdia, že tu Pán Ježiš hovorí, že On nie je Boh. Opak je však pravdou.

Tento muž sa mýlil v dvoch veciach. Po prvé, myslel si, že môže získať večný život vlastnými skutkami. Po druhé, videl Pána Ježiša iba ako dobrého učiteľa, nie ako Boha. Pánova odpoveď poukazuje na rozpor v mužových slovách. Ak Pán Ježiš nie je Bohom, nemôže ho nazývať „dobrým“. Ak je „dobrý“, musí byť Bohom. Pán Ježiš teda nepopiera, že je dobrý a teda je Boh. Ukazuje tomuto mládenčovi, že je „dobrý“ práve preto,

že je Boh. Nie je tu popretie Jeho Božstva, ale naopak, potvrdenie.

Ďalšie slovo často citované tými, ktorí zapierajú Božstvo Krista je Jeho výrok: „Otec je väčší ako ja“ (Jána 14:28). Prvý výrok, o ktorom sme uvažovali v predošlom článku tejto série, bolo tvrdenie Jeho nepriateľov, že „sa robí rovným Bohu“ (Jána 5:18). Odporujú si navzájom tieto dva verše Jánovho evanjelia? Nie! Kľúčom, ako vždy, je kontext (14:28). Učeníci boli smutní, lebo ich Pán ich mal opustiť. Ak by však ich láska k Nemu bola taká, aká mala byť, boli by šťastní kvôli Nemu. Prečo? Jeho Otec bol v sláve, oslavovaný v nebi. V protiklade k tomu On, Pán Ježiš, bol v ponížení, neprijatý a neuznaný vo svete. V tomto zmysle a v tejto chvíli bol Otec väčší ako On, nie väčší vo svojej podstate (obaja sú rovnako Bohom), ale väčší v tom, že Otec bol vo sfére, kde je Jeho sláva zjavná a uznávaná. Tento rozdiel však čoskoro pomíne. Pán Ježiš bude „oslávený slávou, ktorú mal u Otca prv, ako bol svet“ (17:5). Učeníci by sa z toho mali tešiť.

Prejdime teraz do Jána 5:19, kde Pán Ježiš hovorí,

že „Syn nemôže robiť nič sám od seba, iba to, čo vidí činiť svojho Otca.“ Niektorí si myslia, že to ukazuje, že Syn nemá žiadnu moc. Avšak pozrime sa na situáciu, v ktorej tieto slová zazneli. Židia, nahnevaní, že uzdravoval v sobotu, Ho obvinili, že koná proti tomu, čo Boh nariadil (v. 16). Pán Ježiš vo svojej odpovedi poukazuje, že nekoná proti Bohu, ale v úplnom súlade s Ním (v. 17). V nasledujúcich veršoch potom ukazuje blízkosť tohto „pracovného vzťahu“; takú blízkosť, že bolo pre Neho nemožné konať čokoľvek, čo by nebola Otcova vôľa. Preto, keď hovorí, že „Syn nemôže robiť nič sám od seba,“ nie je to vecou fyzických možností (že by nemal dost' sily niečo konať sám), ale vecou morálnych možností (že by nikdy nekonal nezávisle na svojom Otcovi alebo proti Nemu). Jedine ten, kto je Bohom, môže toto povedať úprimne. Takže rovnako ako predtým vidíme, že verš používaný proti Božstvu Pána Ježiša ho v skutočnosti jasne potvrdzuje.

Uvažujme teraz o Markovi 13:32: „Ale o tom dni a o tej hodine nevie nikto, ani anjeli v nebi ani Syn, iba Otec.“ Toto, tvrdia niektorí, ukazuje,

že na zemi Pán Ježiš nebol vševedúci. Jamieson, Fausset a Brown vo svojom komentári uvádzajú dve možné vysvetlenia týchto slov. „Či to znamená, že Syn v danom čase nemal toto poznanie, alebo či to len nebolo súčasťou vecí, ktoré prijal, aby ich zjavil, je veľa diskutovanou otázkou.“

Vševedúcnosť nášho Pána, keď bol na Zemi, je výslovne potvrdená a často pripomínaná: „Teraz vieme, že vieš všetko“ (Jána 16:30); „Pane, Ty vieš všetko“ (Jána 21:17). Poznal aj ľudské myšlienky (Luk. 6:8). Vo svetle týchto veršov je z pohľadu pisateľa tohto článku správny druhý vyššie uvedený pohľad (že táto vec nebola medzi tým, čo mal Pán Ježiš odovzdať ľuďom). Rovnako toto vysvetlenie zapadá aj do kontextu, v ktorom boli tieto slová

povedané, že deň a hodina Jeho návratu je výhradne vecou Otca. Je to taktiež v súlade so Skutkami 1:7, kde, tiež hovoriac o svojom návrate, hovorí o „časoch a jednotlivých dobách, ktoré si Otec uložil vo svojej moci“. Presný čas Jeho návratu v sláve bol výlučne zodpovednosťou Otca a On (Pán Ježiš) to s radosťou ponechal na Otca. Nebolo to tak, že by Pán Ježiš o tomto dátume nevedel, ale, keďže to bolo mimo okruhu Jeho zodpovednosti, zvolil si nemať s tým nič spoločné.

Existujú aj iné miesta Písma, kde „nevedieť“ taktiež neznamená „nemať vedomosť o niečom“. Napríklad Luk. 13:27, Skut. 7:18 a 1. Kor. 2:2. V každom z týchto prípadov je slovo „vedieť“ to isté, ako v Markovi 13:32. Tieto miesta ukazujú, že je možné niečo „nevedieť“ aj v inom

zmysle, ako byť neznalý danej veci.

V inom kontexte čítame: „Na ich hriechy a na ich bezzákonné skutky viacej nespomeniem“ (Žid. 8:12; 10:17, citované Hospodínove slová z Jer. 31:34). Toto neznamená, že by Hospodin nevedel (nemal vedomosť) o našich hriechoch, alebo by nebol schopný si na ne spomenúť a nikto netvrdí, že toto slovo popiera Božiu vševedúcnosť. Rovnako ani slová Pána Ježiša z Marka 13:32 nepopierajú Jeho vševedúcnosť.

A čo výraz „sám seba zmaril“, niekedy prekladaný ako „vzdal sa sám seba“ (Fil. 2:7)? Aj o tomto budeme uvažovať, ale až keď sa dostaneme k ďalšej téme, „Jeho úplné človečenstvo“. A na to, ak bude vôľa Pánova, musíme počkať do ďalšieho článku.

„Ale kráľ Šalamún miloval cudzie ženy... A stalo sa v čase staroby Šalamúnovej, že jeho ženy naklonily jeho srdce, aby išiel za inými bohmi, takže jeho srdce nebolo celé pri Hospodinovi.“

(1. Kráľ. 11:1-4)

Dávajme si pozor na „ale“, ktoré môže nakloniť naše srdce. Šalamún na začiatku svojej vlády miloval Hospodina a bol si vedomý svojej závislosti na ňom. Neskôr však miloval mnoho žien a tie ho odvrátili k modlám. Na rozdiel od svojho otca Dávida, Šalamúnova vernosť bola rozdelená. Veriaci človeče, Boh chce celé naše srdce! Dávajme si pozor na duchovné cudzoložstvo. Nielen hriešne, ale aj dobré veci sa postupne môžu vkradnúť medzi nás a Krista. Tak ako pri Dávidovi, nech Boh sústredí aj naše srdcia na bázeň Jeho mena (Žalm 86:11).

SAMUEL (3)

J. Hall, Harrogate

Jeho stálosť

„**A** Samuelsúdil Izraelapovšetkydnisvojho „života“ (1. Sam. 7:15). Toto bol muž, ktorý zaplnil medzeru v čase, keď správa nad Izraelom prechádzala od kňazov ku kráľovi. Božia vláda, vykonávaná prostredníctvom kňazstva, mala byť nahradená monarchiou a vládou Saula.

Samuel bol Boží muž, ktorý viedol Jeho ľud v dňoch veľkých zmien, keď si Izraeliti, opovrhnutí kňazstvom, žiadali, aby nad nimi vládol kráľ. Pozerali sa na národy vôkol seba a chceli byť ako oni. Napriek všetkému tomu Samuel verne súdil Izraela po všetky dni svojho života. Keď sú okolnosti očividne nepriaznivé, je veľmi ľahké vzdať sa a odísť. Avšak Samuel bol muž, ktorý bol neoblomný vo svojom spoľahnutí na Hospodina a všetkým bolo zjavné, že jeho charakteru a bezúhonnosti nie je možné nič vyčítať. Keď zostarol a jeho služba sa chýlila ku koncu, Samuel mohol povedať ľudu:

„Ja som sa zostarel a ošedivel som... A ja som chodil pred vami od svojej mladosti až do tohoto dňa. Hľa, tu som, vydajte svedectvo proti mne pred Hospodinom a pred jeho pomazaným: čieho vola som kedy vzal a čieho osla som vzal? Alebo koho som kedy utiskoval? Komu som ublížil alebo z čej ruky som vzal úplatok, aby som ním bol dal zaslepiť svoje oči? A vrátim vám. A povedali mu: Neutiskoval si nás ani si nám neublížil ani si nevzal z ničej ruky ničoho. A ešte im riekol: Hospodin je svedkom proti vám a svedkom jeho pomazaný tohoto dňa, že ste nenašli v mojej ruke ničoho. A oni povedali: Je svedkom“ (1. Sam. 12:2-5).

Samuelovo svedectvo bolo zjavne uznané celým národom. Keď Saul so svojím služobníkom hľadal stratené oslice, sluha

povedal budúcemu kráľovi: „Hľa, prosím, v tomto meste je muž Boží, a je to vysoko ctený človek“ (9:6). Samuel bol stály vo svojich postojoch a nemenil svoje názory podľa aktuálnej verejnej mienky. Pevne stál na Božích princípoch, a preto bol známy ako „muž Boží“.

Prvým mužom spomínaným v Písme, ktorý bol poctený týmto titulom, je Mojžiš: „A toto je požehnanie, ktorým požehnal Mojžiš, muž Boží, synov Izraelových pred svojou smrťou“ (5. Moj. 33:1). Keď sa zaoberáme Mojžišovým životom vidíme, že smerovanie celého jeho života bolo odovzdaním sa Bohu a Jeho ľudu. Vzдал sa slávy a výsad faraónovho paláca, aby sa stotožnil s Božím ľudom. Niesol bremeno ich reptania a sťažností 40 rokov v pustine a stále sa za nich prihovárал pred Božím trónom. Bol mužom horlivým pre Božiu slávu a Jeho sväté meno. Mojžišov charakter vidíme tak isto aj pri Samuelovi v kritických dňoch odstúpenia od Hospodina, ktoré viedlo ku korunovaniu Saula. V Novom Zákone, jediným mužom označeným ako „muž Boží“ je Timoteus (1. Tim. 6:11). Za jeho dní bola medzi Božím ľudom vzbura proti Bohu a Timoteus sa musel postaviť proti falošným učiteľom, neposlušným veriacim a vkrádaniu sa chýb v praktickom živote. Žiaľ, mnohé tieto skutočnosti charakterizujú niektoré spoločenstvá veriacich a tak je tu veľká potreba mužov Božích, ktorí sú pripravení stáť na základe Písma a stotožniť sa s nimi.

Jeho okruh

„A chodil z roka na rok a obchádzal Bét-el a Gilgal a Micpu a súdil Izraela na všetkých týchto miestach. A navracoval sa do Rámy, lebo tam bol jeho dom, a tam tiež súdil

Izraela. A postavil tam Hospodinovi oltár“ (1. Sam 7:16-17).

Prvé z miest na Samuelovom okruhu bol Bét-el, čo znamená „dom Boží“. Toto bolo veľmi dobré miesto pre začiatok. Pripomína nám to Jakobovu skúsenosť, keď utekal z domu svojich rodičov zo strachu o svoj život. Unavený si ľahol spať a mal ohromujúci sen o rebríku, ktorý vystupoval do neba (1. Moj. 28:10-12). Keď sa prebudil, v ušiach mu zneli Hospodinove slová, ktoré počul vo sne: „A hľa, ja som s tebou“, a Jakob odpovedal: „Naozaj je Hospodin na tomto mieste, a ja som nevedel o tom!“ (v. 15-16). Bét-el bol miestom Božej prítomnosti. Boh taktiež povedal: „budem ťa chrániť“, takže Jakob bol uistený o Božej ochrane a zaslúbenie „navrátim ťa do tejto zeme“, dalo Jakobovi istotu Božieho vedenia. Ako dom Boží, Bét-el bol poznačený Božou prítomnosťou a Jeho mocou, ale Jakob povedal, „nevedel som o tom“. Bét-el sa mal jedného dňa stať rušným miestom, keď sem Jeroboám postavil modlu v tvare teľaťa a povedal rozdelenému kráľovstvu, že toto je jeho Boh a že sem majú chodiť uctievať ho. Duchovné princípy boli prevrátené pre uspokojenie túžob človeka a Božia milosť a sláva bola nahradená skazeným náboženským systémom. Musíme si pripomenúť Pavlove slová Timoteovi: „aby si vedel, ako sa treba správať v dome Božom, ktorým je cirkev živého Boha, stĺp to a pevná postáť pravdy“ (1. Tim. 3:15).

Po návšteve Bét-ela Samuel pokračoval do Gilgala. Toto bolo prvé miesto, kde Izraeliti táborili po prekročení Jordána potom, ako putovali pustinou. Znovu tu zažili Božiu moc pri rozdelení vôd; ďalšia ukážka Božej sily. Vzali tu 12 kameňov z dna rieky a postavili oltár, aby keď sa budú ďalšie pokolenia pýtať otázku: „Načo sú vám tieto kamene?“ (Joz. 4:6), mohli odpovedať o Božej milosti a zľutovaní. Práve v Gilgale Izrael slávil prvú Veľkú noc v zaslúbenej zemi a pripomínal si Božiu moc a milosť, ktorú zakúsili

pri vyslobodení z Egypta. V Gilgale znovu vykonali aj obriezku, aby novému pokoleniu pripomenuli Boha, ktorý dodržiava svoju zmluvu. A nakoniec, v Gilgale prvýkrát jedli z úrody zeme; prvý raz ochutnali Božiu štedrú starostlivosť. Žiaľ, synovia Izraelovi nezaujali celú zem, ako im Hospodin prikázal. Postupne sa vzdalovali od poslušnosti Bohu. Pomaly, ale isto, sa okolité národy vkradli do Izraelovho dedičstva a obrali ich o zaslúbené požehnanie. Boží ľud sa stal znovu podobným národom vôkol nich a nakoniec sa stali prázdny a bezmocní. Stratili svoje poznanie živého Boha. Poslušnosť Bohu je prvoradá, keď chceme zakúšať plnosť Jeho požehnaní. Gilgal nás učí o princípoch oddelenia sa pre Boha od všetkých vecí, ktoré sú prekážkou v chodení kresťana.

Z Gilgala Samuel prešiel do Micpy, pozorovateľne z 1. Mojžišovej 31:44-53: „Hospodin nech pozoruje na veci medzi mnou a tebou, keď budeme ukrytí druh pred druhom“ (v. 49). Spomienky na Božiu dobrotu v Micpe boli pre Izraelský ľud veľmi čerstvé. Keď poslúchli Samuela a odhodili bály a astarty, zišli sa v Micpe k pokániu a zármutku. Tu dosiahli víťazstvo proti Filištínom a spoznali svoju závislosť na ich bohu. Micpa nás učí, že v Božej službe všetko musí byť z Neho a nič z nás.

Nakoniec, Samuel sa vrátil do Rámy, svojho domova. Bolo to miesto kde žil, pracoval, zomrel a bol pochovaný. Nepochádzal z významného rodu, alebo z popredného mesta. Neskončil vynikajúcu školu, ale v Ráme bol dobre známy tým, kto bol, čo bol a čo zastával. Všetko, čím Samuel bol vo svojom domove, ho oprávňovalo súdiť Izraela po všetky dni svojho života. V istej detskej piesni sa spieva „Chcel by som byť ako Daniel“, no v týchto dňoch potrebujeme mať aj Samuelov charakter.

V Božej službe všetko musí byť z Neho a nič z nás.

BIBLICKÉ ŽENY: PROROKYNE

Denis O'Hare

O prorokyniach v Písme sa veľmi málo hovorí. Spomína sa ich šesť. Sú to: Miriam (2. Moj. 15:20), Debora (Sud. 4:4), Hulda (2. Král. 22:14), Noadia (Neh. 6:14), matka Maharšalal-chaš-baza (Iza. 8:3), ktorá nie je menovaná (ale keďže vieme, že spomínaný muž bol synom Izaiášovým, predpokladáme, že to bola prorokova manželka) a Anna (Luk. 2:36), vdova v Jeruzaleme. Zaznamenané máme slová len štyroch z nich: Miriam, Debory, Huldy a Anny.

Miriam: Áron a Miriam hovorili proti Mojžišovi, pretože si vzal etiópsku ženu, mysliac si, že Boh môže hovoriť aj skrze nich rovnako ako cez neho (4. Moj. 12:15). Mojžiš, napriek svojmu významu a ťažkej službe, bol veľmi pokorný muž (4. Moj. 12:3) a nijako sa nepokúsil obhájiť sa. Bol to Boh, kto mu prišiel na pomoc. Zdá sa, že Miriam niesla väčší diel zodpovednosti, než Áron, pretože ona bola postihnutá malomocenstvom a zavretá mimo tábora na sedem dní. Nechcela, aby medzi Božím ľudom bol niekto zvonka, ale práve ona bola vyhnaná. Aké smutné je to, že ako prorokynia nevyužila svoj

jazyk na dobré, ale namiesto toho kritizovala Mojžiša. Jakob hovorí: „Nehovorte zlého druh na druhu, bratia“ (Jak. 4:11). „Vaša reč nech je vždy lúbezná, spríjemnená soľou“ (Kol. 4:6).

Debora: Obdobie sudcov bolo časom vojen, keď Izrael neustále musel čeliť nepriateľom. Po smrti Jozuu, Boh vzbudzoval sudcov, jednotlivcov, ktorí vyslobodzovali ľud od jeho utláčateľov. Bolo ich 12, ale nezastávali úrad sudcov, ako mu rozumieme my dnes, ale skôr správcovia povolávaní z Izraelských kmeňov. Medzi nimi bola jedna žena, Debora. Pripomenula Barákovi, že Boh im prikázal poraziť Sizeru, veliteľa vojska Jabína, kanaánskeho kráľa, ale Barák odmietol ísť, pokiaľ Debora nepôjde s ním. V bitke Sizera utiekol a bola to žena Jahel, ktorá ho skryla vo svojom stane, a potom ho zabila. Víťazstvo bolo pripísané Debore, nie Barákovi, a ona oslavovala piesňou (Sud. 5), veľmi podobnou piesni Mojžišovej v 2. Moj. 15.

Hulda: Zvest', ktorú niesla Hulda, bola veľmi vážna (2. Král. 22:15-17). Ľud opustil Hospodina a dali sa na modlárstvo. Joziáš

práve nastúpil na trón a bol hlboko dotknutý čítaním Svätých Písem. Hulda k nemu prehovorila, aby ho varovala pred prichádzajúcim Božím súdom proti Jeruzalemu. Potom vyslovila slová povzbudenia a povedala kráľovi, že on tento

Joziáš nebol spokojný len s tým, že si vypočul Božie slovo. Začal konať to, čo Boh nariadil.

súd neuvidí. Joziáš nebol spokojný len s tým, že si vypočul Božie slovo. Začal konať to, čo Boh nariadil. Toto by malo platiť aj o nás. Nestačí čítať a počúvať slovo Božie – musí nasledovať to, o čom píše Jakob: „A buďte činiteľmi slova a nie len poslucháčmi, ktorí klamú sami seba falošným rozumovaním“ (Jak. 1:22).

Anna: Anna bola 83-ročná vdova, pochádzajúca z pokolenia Aser. Čítame, že „neodchádzala z chrámu pôstami a prosbami slúžiac Bohu dňom i nocou“ (Luk. 2:36-38). Taktiež hovorila, nie o sebe samej, ale o tom, od ktorého všetci očakávali vykúpenie v Jeruzaleme. Bola hodná svojho pokolenia, pretože pred tým, než Jakob zomrel, povedal

svojim synom, že Aser „bude dodávať rozkošné potraviny kráľovské“ (1. Moj. 49:20). Vskutku, aké lepšie „kráľovské potraviny“ by mohli byť,

ako tie, ktoré niesla Anna, ktorá oslávila a poctila Pána Ježiša Krista?

Vidíme, že Miriam reptala proti Bohu, Debora spievala

na Božiu slávu, Hulda podala varovanie od Boha a Anna hovorila o Synovi Božom.

ZMIERENIE

Martin Hayward, Faversham, Anglicko

Nikdy by sme nemali podceňovať aspekt diela Pána Ježiša na Golgote, ktorý sa volá zmierenie. A to preto, že od neho závisí Božia sláva, požehnanie človeka, uvedenie Kristovho tisícročného kráľovstva a tiež nové nebesia a nová zem. Keď premýšľame o týchto životne dôležitých veciach, musíme si ujasniť, čo zmierenie v skutočnosti je. Môže byť definované nasledovne: „Zmierenie je aspekt diela Krista na Golgote, ktorým dal Bohu úplnú odpoveď na otázky, ktoré vyvstali pre existenciu hriechu“.

Nasledujúce verše uvádzajú sedem príkladov použitia rôznych podôb slova zmierenie:

- ▶ „Ó, Bože, buď milostivý mne hriešnemu!“ (Luk. 18:13)
- ▶ „Ktorého preduložil Bôh za obeť smierenia skrze vieru v jeho krvi.“ (Rim. 3:25)
- ▶ „Aby bol milosrdným a verným veľkňazom čo do vecí u Boha, aby smieril hriechy ľudu.“ (Žid. 2:17)
- ▶ „Lebo budem milostivý ich neprávostiam.“ (Žid. 8:12)
- ▶ „A nad ňou, nad truhlou, cherubi slávy, zatôňujúci pokrývku, zvanú zľutovnicu.“ (Žid. 9:5)
- ▶ „A on je smierením za naše hriechy, no, nie len za naše, ale aj za hriechy celého sveta.“ (1. Jána 2:2)
- ▶ „V tomto je láska: nie že by sme my boli

milovali Boha, ale že on miloval nás a poslal svojho Syna jako smierenie za naše hriechy.“ (1. Jána 4:10)

Keď premýšľame o tomto predmete vo svetle Písma, môžeme sa spýtať samých seba tri hlavné otázky:

- 1) Prečo bolo zmierenie potrebné?
- 2) Ako bolo zmierenie dosiahnuté?
- 3) Aké sú výsledky zmierenia?

1. Prečo bolo zmierenie potrebné?

Pretože hriech zneuctieva Boha.

Keďže Boh je absolútnou normou spravodlivosti a svätosti, všetky odchýlky od tejto normy zneuctievajú Boha. Taká je miera Jeho svätosti, že čo i len zmienka o hriechu stačí, aby sa pohli základy prahov nebeského chrámu (Iza. 6:3-4). Jeho reakcia na hriech a nepravosť je, že sa od nej odvráti, pretože je „pričistých očí, než aby si hľadel na zlé, a nemôžeš sa dívať na trápenie“ (Hab. 1:13). Už len prítomnosť hriechu vo svete pôsobí Bohu zármutok.

Pretože Boh, ako mravný vládca sveta, musí ukázať, že jedná s hriechom.

Boh má nepriateľov, diabolských aj ľudských, a musí byť prostý akéhokoli-

vek obvinenia, ktoré by proti nemu mohli vzniesť, tvrdiac, že si nevšíma hriech, alebo aspoň niektoré hriechy. Večnosti nesmie byť umožnené pokračovať vo svojom behu bez toho, že by táto záležitosť bola vyriešená. Boh jedná s niektorými hriechmi okamžite, ale zdá sa, akoby väčšina bola nepotrestaná. Rozsudok za zlý skutok sa „nevykonáva hneď“ (Kaz. 8:11), pretože Boh je dlho zhovievajúci a čaká, aby mohol byť milostivý. Táto situácia by mohla vyvolať obvinenie z ľahostajnosti voči hriechu, preto Boh musí konať, aby bránil svoju česť.

Pretože Boh musí mať spravodlivý základ pre jednanie s hriešnymi ľuďmi.

Jeden z hlavných účelov obetí na deň zmierenia v Izraeli bolo, aby Boh mohol naďalej prebývať medzi svojím ľudom, napriek ich nečistote (3. Moj. 16:16). Tak to bolo aj vtedy, keď bol Kristus na zemi. Iba preto bol Boh pripravený naďalej jednáť s ľuďmi v osobe svojho Syna (2. Kor. 5:19), že nepripisoval nepravosť, aby ju ihneď súdil.

Pretože ak má byť ľuďom preukázaná milosť, ich hriechy odpustené a majú byť zmierení s Bohom, musí existovať spravodlivý základ, na ktorom sa tieto veci môžu odohrať.

Boh o sebe hovorí, že je Boh Spasiteľ. Nemôže byť plne uspokojený tým, že odsúdi človeka. Skutočnosť, že „Boh je svetlo“ (1. Jána 1:5) si to síce vyžaduje, ale „Boh je láska“ (4:8-16) a Jeho záľubou je zjavovať sa v milosti.

Pretože kolobeh hriechu musí byť prerušený.

Inými slovami, ak nemá existovať večná postupnosť stvorenia, pádu, nápravy a znovu nového stvorenia, potom musí byť ustanovené niečo, čo bude raz navždy, čo dá úplnú odpoveď na otázku hriechu. Kým nie

je daná táto úplná odpoveď, nové nebesia a nová zem nebudú uchované od porušenia.

2. Ako bolo zmierenie dosiahnuté?

S odpoveďou nám pomôžu obrady vykonávané počas dňa zmierenia, ako sú opísané v 3. Mojžišovej 16. Musíme však byť veľmi opatrní pri ich výklade. Mali by sme si pamätať dve veci. Po prvé, že starý zákon nás učí cestou kontrastov, aj prirovnaní. Po druhé, že Kristova služba je spojená so svätynou, ktorá nie je „stánom tohto stvorenia“ (Žid. 9:11). To znamená, že nie je súčasťou stvorenia podľa 1. Mojžišovej 1. Takto, hoci žil a konal tu na zemi, Jeho činnosť sa vzťahovala na oblasť, ktorá nie je podriadená obmedzeniam času, priestoru a hmoty.

V súlade s tým pisateľ listu Židom ukazuje, že vyjdenie Pána Ježiša von za tábor bolo naplnením obrazu vynesenia tela obeti za hriech od oltára, kde bola obeť zabitá, na miesto vonku za táborom, určené na spálenie (13:11-12). Ale tento konkrétny obrad mal svoje miesto takmer v závere dňa zmierenia, zatiaľ čo Pán Ježiš vyšiel von za tábor predtým, než zomrel. Môžeme teda povedať, že v istom zmysle je čas nepodstatný, čo sa týka Kristovho diela.

Znovu, to, čo sa udialo na oltári na nádvorí svätostánku, pred truhlou Najsvätejšieho, vonku za táborom na mieste pálenia a v pustine, kam bol vyhnaný obetný kozol, všetko poukazuje na nejaký aspekt Kristovho diela. Teda aj miesto je nepodstatné a tiež hmota je nepodstatná. Kristus nepotreboval žiadnu viditeľnú truhlu, aby mohol presvedčiť Otca, že Jeho krv bola vyliala. Keď muž, činiaci pokánie v Luk. 18 prosil Boha, aby mu bol milostivý (aby mu prejavil milosť na základe vykonaného zmierenia), odišiel do svojho domu ospravedlnený, napriek skutočnosti, že v chráme nebola žiadna truhla. S týmito výstražnými poznám-

kami v mysli sa teraz môžeme pozrieť na 3. Moj. 16 a všimnúť si hlavné časti obradov toho dňa, ktoré prispievali k naplneniu zmierenia, veľkého cieľa, pre ktorý boli konané.

Bola prinesená vhodná obeť za hriech

Pripomeňme si, že slovo „obetovať“, ktoré je použité v súvislosti s býčkom za Árona a jeho dom v 3. Moj. 16:6, znamená „priniest bližšie“. Obeť musela byť prinesená predtým, ako bola položená na oltár. Krv, ktorá očisťuje svedomie Božieho ľudu je krv Toho, ktorý „obetoval sám seba bezvadného Bohu“ (Žid. 9:14), to znamená Toho, ktorý dal sám seba v obeť vo všetkej bezvadnosti svojej osoby, vedomý si toho, že dostal súhlas od svojho Boha.

Obeť bola učinená hriechom

V 3. Moj. 16:9, v súvislosti s kozlom ktorý pripadol Hospodinovi, sme uvedení do ďalšej myšlienky, pretože je tu použitý iný výraz pre „obetovať“; výraz, ktorý znamená skrátka „učiniť“. Takže, keďže hebrejské slovo pre

„hriech“ je to isté, ako „obeť za hriech“, môžeme vo vyjadrení „bude ho obetovať obeťou za hriech“ vidieť inými slovami „učiní ho hriechom“. V tomto prípade môžeme Boží prístup k hriechu vidieť na Jeho prístupe k tomuto zvieratú. Apoštol Pavel nadväzuje na túto myšlienku, keď v súvislosti s Kristovým dielom na Golgote hovorí, že „toho, ktorý nepoznal hriechu, učinil za nás hriechom, aby sme my boli spravedlivosťou Božou v ňom“ (2. Kor. 5:21).

Je mimoriadne vážne uvažovať o tom, že Božia reakcia na hriech sa stala Jeho reakciou na Krista. Intenzita Božej nenávisti k hriechu a Jeho odhodlanie vysporiadať sa s ním je také veľké, že „neušetril svojho vlastného syna“ (Rim. 8:32); neuchránil Ho od pále svojho hnevu, nezmenšil trest, neulahčil bolesť. Kto môže vypovedať muky Kristovej duše, keď s Ním jednal Boh, akoby bol hriechom! Samozrejme, On osobne ostal tým, čím vždy bol, čistým a svätým, tak ako obeť za hriech je nazvaná najsvätejšou (3. Moj. 6:17), ale bol učiný hriechom ako náš zástupca.

ÚČEL ZASLÚBENIA

Brody Thibodeau

Začíname túto sériu článkov o návrate nášho Pána Ježiša Krista tým, že budeme uvažovať o zaslúbení o Jeho príchode. Urobíme však dobre, pokiaľ nebudeme hľadiť len na fakt, že nám Boh dal toto zaslúbenie, ale zamyslíme sa aj nad jeho účelom. Chceme porozumieť, aký je želaný účinok tohto nebeského

zjavenia. Sme si vedomí, že táto udalosť spechatí záhubu tých, ktorí odmietli Krista, otvorí cestu pre potvrdenie zmluvy tým, že sa začne sedemdesiaty týždeň Danielovho proroctva a prinesie slávu nášmu Spasiteľovi a Bohu. Prečo sa ale Pánovi vidí za dobré, aby nám zjavil túto pravdu? Odpovede na túto otázku sa môžu líšiť, ale

iste je tu jedna prevládajúca téma, ktorú môžeme sledovať celým Novým Zákomom, téma, ktorú budeme nazývať útecha Jeho príchodu.

1. Útecha v žiali – Jána 11:17-44

Pomáhajúc si epištolami pri skúmaní historických

kníh, hľadáme v Evanjeliách udalosti a slová, ktoré hovoria o Pánovom príchode do povetria pre Cirkev. Väčšina sa zhoduje, že prvú predzvesť vytrhnutia Cirkvi vidíme, keď sa Pán Ježiš blížil k Lazarovej hrobke. Vyvstáva nám obraz nášho veľkého Veľkňaza, keď Ho vidíme dojatého, nie stratou dobrého priateľa, ale ich pocitom žiaľu a zármutku. Hoci si Pán iste bol vedomý všetkého, čo sa dialo, všimnime si skutočnosť, že pohnutý k slzám nebol Lazarovou smrťou, ale nárekom plačúcich (Jána 11:33-35), čím všetkým ukázal charakter toho, kto je „schopný súcitiť s našimi slabosťami“ (Žid. 4:15).

2. Útecha v strachu – 1. Tesaloničanom 4:13-18

Toto nás prirodzene uvádza do slov v 1. Tes. 4, kde sa Pavel zaoberá podobnou otázkou, no s čiastočne iným záujmom. Stále je tu prítomná myšlienka našich drahých, ktorí už zosnuli v Pánovi Ježišovi, ale v tejto časti je menej smútku a viac strachu – strachu, že tí, ktorí odišli pred nami, nejakým spôsobom prišli o požehnanie ktoré príde, keď sa Pán vráti. Boh využíva túto príležitosť, aby nám načrtnol poriadok udalostí pri vytrhnutí, aby upokojil strach,

ktorý mnohých zajaľ. Tí, ktorí sú v hrobe, v žiadnom prípade nezmeškajú Pánov návrat, ale budú prví, ktorí pôjdu hore! Všimnime si niektoré vyjadrenia, ktoré tíšia tento strach a dávajú pokoj ustarostenému srdcu. Po prvé, je to sám Pán, ktorý príde pre nás. Potom je nám ukázané slávne slovo večného opätovného stretnutia, nasledované potešujúcim „vždycky s Pánom“, a potom „Takže sa potešujte navzájom týmito slovami“. Iste už vidíme, že útecha tohto zaslúbenia vytrhnutia nie je myslená len pre čas smútku, ale aj pre čas strachu.

3. Útecha v neistote – Jána 14:1-7

Je ešte iný aspekt potešenia prijímaného Božími ľuďmi. Dozvieme sa o ňom viac, keď sa skrze Jánove evanjelium pripojíme k malej skupine mužov v hornej sieni v noci, v ktorej bol zradený. Títo muži našli útechu v Jeho prítomnosti vo všetkých okolnostiach, naučiac sa zo skúsenosti, že ich Majster mal pod kontrolou každú možnú situáciu. Stretla ich neistota, keď sa dozvedeli, že je medzi nimi zradca (13:21) a že ich Vodca mal ísť na miesto, kde už nebudú môcť byť s Ním (13:33). Zachvátila ich panika, keď sa priblížila hodina a tu počujeme Božie

slovo potešenia: „Nech sa neľaká vaše srdce!“

Ukazuje im obraz, ktorý im bol pomerne dobre známy. Jeho výrok „idem vám pripraviť miesto“ ich mysle ihneď priviedol k myšlienke na ženícha a na očakávanie jeho návratu. Títo muži poznali pojmy týkajúce sa zásnub a manželstva, a tým pádom ľahko mohli rozumieť obrazu, ktorý im vykreslil nebeský Ženích. Mohli si spomenúť, že nevesta bola najprv vybratá, a potom kúpená za veno. V tej chvíli budúci manžel opustil svoju milovanú s prísľubom, že po tom, ako pre ňu pripraví miesto, iste sa po ňu vráti a vezme ju, aby s ním bola navždy na tom pripravenom mieste. S výhľadom na blížiaci sa zmätok, títo muži mohli vidieť, že Pánov odchod nebol vynútený. Dokonca aj v týchto okolnostiach mal všetko pod kontrolou a naplňal svoje zámery. V časoch neistoty, nikdy nestráťme pohľad na skutočnosť, že On riadi všetky veci a naplní svoj prísľub, že príde pre nás.

Sú aj iné praktické dôsledky prichádzajúceho vytrhnutia, napríklad posväcujúci účinok, ktorý by na nás malo mať a tiež povzbudenie k vytrvalej službe. Nezabúdajme sa však tešiť z útechy, ktorú nám Jeho príchod dáva.

ZVLÁŠTNE PRÍLEŽITOSTI

A. J. Higgins

Každé zhromaždenie je zodpovedné za šírenie zvesti evanjelia vo svojom okolí. Pravidelné evanjelizačné zhromaždenia, zvláštne evanjelizácie, letné pobyty, to všetko sú príležitosti, ako zasiahnuť evanjeliom naše rodiny a okolie. Skutočnosť je však taká, že väčšina našich susedov a nespasených rodinných príslušníkov odmietne takéto pozvanie a nepríde.

Existujú však dve príležitosti, keď priatelia a blízki dobrovoľne počúvajú Božie slovo: pohreby a svadby. Môže to znieť ako zvláštne spojenie dvoch udalostí, ale keď sa nad tým na chvíľku zamyslíme, vidíme, že mnohí sa chcú zúčastniť svadby a užiť si túto slávnostnú príležitosť. A keď veriaci zomrie, rodina a priatelia prídu na pohrebné zhromaždenie z úcty k zosnulému. S ohľadom na vzácnosť týchto príležitostí by sme sa mali snažiť čo najlepšie využiť vplyv, ktorý môžu mať na nespasených.

Svadba je čas radosti a osláv. Hoci uzavretie zmluvy má svoju vážnosť, je to každopádne čas veľkej radosti. Je to však skutočná radosť a oslava, čo naša spoločnosť považuje za oslavu? Alkohol musí tiecť prúdom, hlasná hudba, tanečný parket a neviazané správanie nevyhnutne spojené s odbúraním zábran prostredníctvom alkoholu. Už teraz počujem námietky. Mali by sme na svadbe byť len seriózní a vážni? Nemá tu byť radosť? Pletiem si svadbu s pohrebom? Ak sú pre radosť nutné hlasná hudba, pitie a veľký tanečný parket, mnohí budú sklamaní svadbou Baránkovou v nebesiach. Piesne, ktoré naplnia nebo budú vyjadrovať našu radosť v Pánovi. Nieкто môže namietat'

Piesne, ktoré naplnia nebo budú vyjadrovať našu radosť v Pánovi.

a poukazovať na Dávidov „svätý tanec“ pred Pánom. Avšak každý, kto sa zúčastnil svetскеj svadby určite uzná, že v tanci nie je veľa toho, čo by sa dalo nazvať svätým.

Ak chceme, aby svadba bola Pánovým svedectvom a zároveň časom radosti, vylučujú sa navzájom tieto ciele? Potrebujeme citlivosť a duchovnú múdrosť pre zvestovanie evanjelia. Pavel sa takto prejavil v Skutkoch 17 v Aténach a neskôr znova v Korinte (1. Kor. 2). Nezneužívame ľudí a nehľadíme na nich ako na našich zajatcov, ktorých sme konečne dostali do pasce a teraz musia počuť slovo evanjelia, či chcú, alebo nie. Nikto však napríklad nemôže odmietnuť vypočuť si svedectvo o tom, ako boli mladomanželia spasení, ako boli Pánom dovedení k sebe a čo ich čaká v spoločnom živote s Bohom. Všetkými týmito prostriedkami je možné umne zvestovať evanjelium. Ďalšou možnosťou je, že súčasťou hostiny bude slovo k mladomanželom (a poslucháčom) o tom, aký je charakter kresťanského manželstva. Piesne vyjadrujúce radosť v Pánovi a vďačnosť za Jeho dobrotu a milosť zapôsobia na nespasených poslucháčov viac, ako vážnosť veriacich, ale náš zdroj radosti nie je závislý na tom, čo chcú druhí počuť. Naším cieľom by malo byť ukázať, že milosť Božia nás učinila inými, nie ukázať, ako veľmi sme im podobní.

Pravdepodobne sú medzi čitateľmi tohto článku takí, ktorí boli prebudení k potrebe spasenia počas pohrebu veriaceho. Znovu, nemusíme evanjelium do poslucháčov vtíkať kladivom. Vážnosť tejto príležitosti je dostatočná, aby zasiahla každého. Je to však príležitosť vydať svedectvo o zosnulom a ak sa tak pred svojím odchodom vyjadril, spomenúť aj jeho túžbu, že by chcel, aby

všetci prítomní spoznali jeho Spasiteľa. Keď neveriaci vidia útechu a pokoj, ktorý majú veriaci vo svojej nádeji v Pánovi Ježišovi, aj toto môže poslúžiť rovnako ako zvesť evanjelia sama.

Naše slová a naše chovanie pri týchto zvláštnych udalostiach sú skvelými príležitosťami, ktoré často premeškáme na svoju vlastnú škodu.

„Nádej, ktorú máme sťa kotvu duše, bezpečnú a pevnú, a ktorá vchádza do vnútra za oponu, kde jako predbehúň vošiel za nás Ježiš.“

(Žid. 6:19-20)

Niekoľko raz povedal, že slovo „predbehúň“ pochádza z námorníctva. V dňoch veľkých plachetníc, najnebezpečnejšia časť každej cesty bola, keď sa loď blížila ku zradnému prístavu s jeho útesmi a plytčinami. Jeden malý člň vtedy vzal kotvu s pripojeným lanom, aby ju upevnil v prístave. Tým bolo zabezpečené, že loď mohla bezpečne dosiahnuť breh. náš predbehúň, Pán Ježiš, je už v nebesiach a naše spojenie s Ním dáva istotu, že bezpečne dôjdeme do nebeského odpočinku.

ZODPOVEDNOSŤ STARŠÍCH (1)

N. Mellish, Stoke on Trent

Počas mojich ciest mnohými časťami sveta som videl, že mnohí z mužov, ktorí prijímajú úlohu starších v Pánových zhromaždeniach, zlyhávajú v zodpovednosti, ktorú im Pán zveril. Zdá sa, že práve v tejto úlohe starať sa o svätých, niektorí zlyhávajú v napĺňaní túžby nášho Pána, ktorá sa týka služby, ktorú od neho prijali.

Do stvorenia bola zabudovaná myšlienka vlády (Kol. 1:16; 1. Moj. 1:26). Počas doby Cirkvi Pán túto

zodpovednosť za správu nechal v rukách starších, pretože Pán sa o Cirkev hlboko zaujíma a túži vidieť, že to, čo je vzácne Jemu, je zachovávané. Z toho vidíme, že starší majú veľkú zodpovednosť ako pastieri oviec stáda. Nie je teda žiadnym prekvapením, keď v jednotlivých úsekoch Božieho slova vidíme, že kvalita vlastností, ktorá vyznačuje staršieho, musí byť veľmi vysoká.

Všetky štyri hlavné úseky, ktoré sa zaoberajú staršími, hovoria o tom, že starší

musí byť schopný učiť slovo Božie, aby dokázal veriacich previesť cez rôzne skúšky aj výsady, ktoré pred Bohom majú. Preto starší musia poznať Slovo a učiť ho, keďže to je to, čo zachová veriacich v ich svedectve.

Jedným z nebezpečenstiev ktoré číha na veriacich vidíme v Skutkoch 20:28-30, kde Pavel, oslovujúc starších efezského zboru hovorí, že „vojdú medzi vás draví vlci, ktorí nebudú šetriť stáda“ a vystríha starších, aby dávali pozor. Svätí musia

byť uchránení od tých, ktorí majú telesné záujmy v Božom diele a chcú osláviť samých seba, „aby tiahli učeníkov za sebou“.

V 1. Tim. 3 je hlavnou témou „dom Boží, ktorým je cirkev živého Boha“ (v. 15). Účelom zhromaždenia je Božie potešenie a udržiavanie Božej autority. Je zodpovednosťou starších, aby dohliadli na to, že veriaci sa na tak svätom mieste pohybujú s najväčšou opatrnosťou.

Ak sa pozrieme do epištoly Títovi, je zjavné, že myšlienky apoštola sa sústreďujú na charakter života, ktorý musí vyznačovať veriaceho, ktorý je v spoločenstve, ako ukazuje 1. kapitola. Starší musia byť schopní „napomínať v zdravom učení a trestať tých, ktorí protirečia“ (v. 9).

Epištola Petra tiež obsahuje slovo pre starších, ktorí sú v 5. kapitole vyzvaní, aby pásli stádo. V tejto epištole svätí prechádzali cez utrpenie a jediná vec, ktorá ich mohla zachovať, keď sa všetko zdalo byť proti nim, bolo zameranie sa na slovo Božie, ktoré poskytuje odpoveď na utrpenie, ktoré máme zniest'. Preto Peter píše starším: „paste stádo Božie, ktoré je medzi vami“ (v. 2).

S takouto zodpovednosťou v mysli môžeme vidieť,

prečo starší musia mať taký charakter vo svojom chodení medzi Božím ľudom, ktorý je predstavený v Božom slove. V 1. Tim. 3:1-7 sú opísané podrobnosti tohto charakteru, aby sa pred veriacich nemohol postaviť žiaden človek, ktorý by bol nehodný služby, ktorú starším Boh zveril. Nie sú to predpoklady, ale skôr vlastnosti, veci, ktoré by mali byť viditeľné pri každom kresťanovi, ale musia byť viditeľné pri starších. Sú to:

Je oveľa lepšie nechať na Boha, aby On svojim Svätým Duchom vybral tých, ktorí majú byť učení staršími.

1. Ochota srdca

Starší musia mať vnútornú túžbu po pasení stáda. Táto ochota nemá mať žiadny telesný dôvod, ale je vštepená Svätým Duchom, ako čítame v Skut. 20:28: „Svätý Duch vás ustanovil za dozorcov, aby ste pásli cirkev Božiu“. Vidíme, že starší nemajú byť ustanovení hlasovaním – neexistuje žiadna taká vec, ako ľudská voľba; dnes nemáme ani urím a thumím, aby nás viedli. Starší nemajú byť ani zvolení svojimi otcami! Nie je to úloha, ktorá by sa dedila. Ani si nemajú starší vyberať, kto má byť ku nim pripojený, ani ich nepre-

sadzujú priatelia. Neudelujú si túto úlohu sami. Je to iba dielo Ducha Svätého. Možno dnes v zboroch vidíme toľko smutných javov práve preto, že Božie slovo je zanedbávané, keď príde na otázku, kto sa má starať o svätých!

Môžeme vidieť problémy, ktoré vznikli, keď sám seba ustanovil nad ostatných Abimelech (Sud. 9:1-57). Vidíme aj skazu, ktorú to prinieslo, dokonca aj jeho rodine. To, že ustanovenie rodinou bolo prvotným dôvodom, pre ktorý izraelský národ odložil nabok Božiu autoritu, vidíme, keď Samuel chcel tak urobiť so svojimi synmi. Či Saul nie je pre nás aj príkladom takých, ktorí sú vybratí ľuďmi, ktorí vždy hľadajú na zovňajšok a nepoznajú srdce? Je oveľa lepšie nechať túto vec na Boha, aby On svojim Svätým Duchom vybral tých, ktorí majú byť učení staršími.

2. Výborné dielo (1. Tim. 3:1)

Čítame, že starší si žiada výborné dielo. Slovo „výborné“ v sebe nesie myšlienku niečoho, čo je krásne. Môže byť niečo krajšie, než byť povolaný Svätým Duchom k dohliadaniu nad tým, čo je Božie? Okrem toho je tu použité slovo „dielo“, čo hovorí o energii a práci, ktorá je potrebná k tejto službe. Nie

je to iba sedieť v miestnosti a zhovárať sa o veciach, ktoré sú témami na takzvaných stretnutiach starších bratov, bez podniknutia ďalších krokov, ako sú návštevy, napomínanie podľa Božieho Slova a dohliadanie na to, aby Božie veci boli zachované podľa Božieho spôsobu.

3. Nároky na charakter (1. Tim. 3:2a)

Tu vidíme súkromný život staršieho. Je predstavený ako biskup, čo poukazuje na službu, ktorú prijal. Toto slovo ukazuje, že musí dozeráť na dielo Božie a v každom čase skúmať, či sa všetko deje pre Pána. Musí byť taktiež mužom jednej ženy; práve toto spôsobilo mnohé rozpory medzi pisateľmi a kazateľmi. Je jasné, že normálnou cestou pre muža je mať manželku a ako povedal istý brat,

musí byť „manželom jednej manželky“, ktorý nerozdeľuje svoju náklonnosť. Vidíme problémy, ktoré to spôsobilo Elkánovi a jeho ženám v 1. Sam 1. Pamätajme prosím, že sa tu nepíše, že by starší musel byť mužom „nejakej“ ženy, akoby bolo nutným predpokladom pre staršieho, že je ženatý. Mnohí dobrí muži dokázali, že sú hodní tohto povolania, hoci sa nikdy neoženili.

Ďalšie očakávania v oblasti charakteru ukazujú vlastnosti, ktoré vyznačujú každého veriaceho, ktorý má v srdci Božie záujmy. Sú to veci, ktoré pri znovuzrození a s ním spojennej zmene, ktorá sa v živote udeje, dokazujú, že spasenie je skutočnosťou.

4. Výklad slova (1. Tim. 3:2 a nasl.)

Tieto vlastnosti idú spolu: „Pohostinný, schopný učiť.“

Je veľmi smutnou vecou, keď tí, ktorí majú túto zodpovednosť, nedokazujú svoju pohostinnosť. Mnohí tento príkaz však zanedbávajú. Bol som v istom zhromaždení, kde som ani len nevedel, kde starší bývajú a už vôbec som od nich nebol nijako pohostený. Ako sa jasne píše v Rim. 12:13, k pohostinnosti sú vyzývaní všetci veriaci. Pri starších je navyše nutné, aby táto vlastnosť bola nasledovaná „schopnosťou učiť“. Niet lepšieho miesta, kde je možné pomôcť veriacemu, ako po jedle a prejave dobroty. Potom môže byť jeho pozornosť privedená k veci, ktorú je v jeho živote potrebné dať do poriadku. Istý brat mi raz rozprával, ako vždy, keď ich starší pozvali ku sebe domov, vedeli, že je potrebná nejaká úprava, ale vždy sa to udialo pri jedle. Tento brat si to veľmi vážil.

*„Vtedy hovoril Jozua Hospodinovi...
Slnce v Gibeone, stoj ticho, a mesiac v údolí Ajalon!“*

(Joz. 10:12)

Jozua sa modlil, aby slnko zostalo stáť a tak aj bolo (aspoň Jozua si to myslel). My ale vieme, že Boh spôsobil, aby zostala stáť zem – ako odpoveď na Jozuovu vieru. Boh vedel, že to, čo Jozua potreboval, bol deň slnečného svitu navyše. Odpovedal tým, že spôsobil, aby zem zostala stáť. Nie je Boh milostivý? Nenechá našu modlitbu nevypočutú len preto, že použijeme nesprávne slová. Počuje naše prosby a dáva nám takú odpoveď, akú skutočne potrebujeme. Jozua predložil svoju potrebu Bohu a pre neho slnko stálo. On učiní to isté aj pre nás.

DOBRE ZVESTI Z NEBA

Tri veci, ktoré Boh nemôže urobiť!

Všeobecne sa verí, že Boh môže urobiť čokoľvek. Čo ale hovorí Biblia?

Boh nemôže klamať

„Áno,“ povieš, „verím, že Boh nemôže klamať.“ Toto sa môže zdať ako očividná vec, alebo dokonca ako chyták, je to však úplná pravda. Sám Boh vo svojom slove hovorí, že Boh je neklamný (Tít. 1:2). Jediné Boh môže toto o sebe povedať.

Boh sa nemôže zmeniť

„Iste,“ vravíš, „verím, že Boh sa nemôže zmeniť.“ Toto je tiež samozrejmá pravda. V Božom slove si čítame: „Ja Hospodin sa nemením“ (Mal. 3:6). Toto je ďalšia charakteristika, ktorá platí výlučne o Bohu.

Boh nemôže dovoliť hriešnikom vojsť do neba

Povieš: „Týmto si nie som taký istý. Nevie, či tomu môžem veriť.“ Vieš, prečo vieme, že je to pravda – absolútna pravda? Pretože sám Boh to povedal a Boh nemôže klamať a nemôže sa zmeniť. Takže, ak to vraví Boh, je to pravda a je to pravda na veky. Pán Ježiš hovorí: „Ameň, ameň (pravda, pravda) ti hovorím, že ak sa niekto nenarodí z vody a z Ducha, nemôže vojsť do kráľovstva Božieho“ (Jána 3:3-5).

Pochopiteľne môžeš pochybovať o pravdivosti čohokoľvek, čo počuješ od človeka. Avšak to, čo nájdeme v Božom slove (Biblii) je absolútna pravda a to pravda večná (Žalm 119:89). Ak Boh nemôže hriešnikovi dovoliť vojsť do neba, je to veľmi zlá správa pre nás všetkých, pretože Boh taktiež hovorí, že „všetci zhrešili a postrádajú slávy Božej“

(Rim. 3:23). Možno to je pre teba ťažko prijateľné, avšak túto pravdu prijať musíš. Možno si veril, že si pomerne dobrý, ale teraz vieš, že si hriešnik. V 1. Jána 1:10 čítame: „Keď povieme, že sme nehrešili, robíme ho (Boha) lhárom.“ Je to ale koniec príbehu? Existuje spôsob, ako sa dostať do neba? Pozrime sa na ďalšie Božie pravdivé slová pre nás.

Pán Ježiš vysvetľuje, že neexistuje viac ciest, ktoré vedú do neba. Je iba jedna cesta a tou cestou je Pán Ježiš sám, pretože len On zomrel za naše hriechy.

Pán Ježiš povedal: „Ja som cesta i pravda i život; nikto neprijde k Otcovi, len skrze mňa“ (Jána 14:6). Pán Ježiš vysvetľuje, že neexistuje viac ciest, ktoré vedú do neba. Je iba jedna cesta a tou cestou je Pán Ježiš sám, pretože len On zomrel za naše hriechy. „Keď sme my ešte boli hriešnikmi, Kristus zomrel za nás“ (Rim. 5:8). Znova, vieme, že je to pravda, pretože to povedal Boh, ktorý nemôže klamať a nemôže sa zmeniť. „A ničo v inom nikom spasenia, lebo ani ničo iného mena pod nebom, ktoré by bolo bývalo dané niekomu medzi ľuďmi, v ktorom by sme mali byť spasení“ (Skut. 4:12). Spasenie je len skrze Pána Ježiša Krista, Božieho Syna.

V Biblii máme zaznamenanú udalosť, keď sa istý muž opýtal: „Čo mám činiť, aby som bol spasený?“ Odpoveď znela: „Uver v Pána Ježiša Krista a budeš spasený“ (Skut. 1:30-31). Možno sa pýtaš: „To je všetko? Nič viac?“ Boh dáva odpoveď: „Lebo ste milosťou spasení skrze vieru, a to nie zo seba, je to dar Boží, nie zo skutkov, aby sa niekto nechválil“ (Efež. 2:8-9). Boží plán spasenia je tak jednoduchý a priamy.

Jednoducho vezmi Boha za slovo. Jeho slovo je večne pravdivé (Žalm 119:160).

Teraz už vieš, že si hriešnik; vieš, že spasenie nie je zo skutkov; a vieš, že aby si bol spasený, musíš uveriť v Pána Ježiša Krista. „Čiňte pokánie a verte evanjelium“ (Mar. 1:15). „Lebo keď vyznáš Pána Ježiša svojimi ústami a uveríš vo svojom srdci, že ho Bôh vzkriesil z mŕtvych, budeš spasený“ (Rim. 10:9).

Ak si činil pokánie a uveril v Pána Ježiša Krista ako svojho Spasiteľa, potom môžeš vedieť, že máš večný život. Boh hovorí v 1. Jána 5:13: „To som napísal vám veriacim v meno Syna Božieho nato, aby ste vedeli, že máte večný život“. V minulosti si mohol dúfať, že pôjdeš do neba, teraz to však skrze Kristovu obeťnú smrť môžeš vedieť!

„Opovrhnutý bol a opustený od ľudí, muž bolestí, a oboznámený s nemocou...“

(Iza. 53:3)

„Ale Hospodinovi sa ľúbilo ho tak zrdiť a strápiť nemocou, aby, ak jeho duša položí obeť za hriech...“

(Iza. 53:10)

Predmetom týchto veršov nie je nikto iný ako Ježiš, náš Pán. Na Neho sa sústre-
dili kruté bolesti. Fyzické mučenie, ale aj emocionálna trýzeň odmietnutia a
opustenia. Väčší však bol smútok spôsobený naším hriechom. To všetko pretrpel
preto, aby mohol všetkým tým, ktorí ho vyznávajú ako svojho Pána a Spasiteľa,
darovať život.

„Ty, ktorý tróniš na cherubínoch, zaskvej sa!“

(Žalm 80:2)

Zo svojho slávneho trónu v nebi zostúpil vtelením sa, aby prebýval medzi
ľuďmi. Bol učený podobným ľuďom. Stále sa skláňal nižšie, až dosiahol
vrchol Golgoty a smrť na kríži medzi dvoma zločincami. Ten, ktorý trónil medzi
cherubínmi, bol povesený na kríž medzi lotrami, obkolesený posmievačmi. Nebola
tu žiadna žiara, iba temnota a utrpenie. Aké predivné, že to všetko vytrpel pre
nás! Teraz, vyvýšený v sláve po pravici Otca, nech dnes prijíma chvály a vďaky z
každého spaseného srdca.

„...Či nemám piť kalich, ktorý mi dal Otec?“ (Jána 18:11)

Pán Boh je tou najštedrejšou Osobou v celom vesmíre. „Ktorý nám bohate poskytuje všetkého na požívanie“ (1. Tim. 6:17) a Svojmu Synovi dal mnoho vecí na naše požehnanie. No v slovách tohto verša sme uvádzaní na sväté miesto. Ako mohol Otec dať takúto vec milovanému Synovi, to presahuje naše dôvody a mätie naše zmysly. Ale On to urobil. Ako mohol Spasiteľ rád a dobrovoľne vypiť kalich na našom mieste, to presahuje naše chápanie a privádza nás k slzám. No On to urobil.